

Mobilul

piesă detectivă
în două acte

Personajele

(în ordinea intrării în scenă)

NICOLAE APOSTOLESCU
căpitan în Brigada omucideri,
30—35 de ani
DAN SIMIONESCU
locotenent în Brigada omucideri,
25—30 de ani
UN SUBOFITER DE MILITIE
CAROL CORBAN
guard silvic, 35 de ani
O CHELNERIȚA
20—25 de ani
PUȘA NICOLAE
casnică, 25—30 de ani
ION ANGHELICĂ
sofer, 20—25 de ani
MIHAI IOANIDE
escroc, 50 de ani
MARIN MODORAN
inginer, 30 de ani
NICOLAE JALBĂ
inginer, 35 de ani
MIOARA CĂLIN
casnică, 25—30 de ani
IANCU MUTAFA
sofer, 40 de ani
TEODOR NICOLAE
director, 45 de ani
ION POPA
guard silvic, 50 de ani
GHEORGHE FURNĂRACHIUS
spărgător, 45 de ani

Născut la București, la 30 mai 1929.

Activitate publicistică: reportaje în revistele „Pentru Patrie” și „În slujba Patriei”.

Volume apărute: „Căpitanul Apostolescu anchetează” (Editura Militară, 1970); „Căpitanul Apostolescu intervine” (Editura Dacia, 1971); „Căpitanul Apostolescu și dubla enigmă” (Editura Dacia, 1973); „Greșeala căpitanului Apostolescu” (Editura Facla, 1973); „Căpitanul Apostolescu și identificarea” (Editura Facla, 1974); „Surprizele căpitanului Apostolescu” (Editura Dacia, 1976); „Obstinația căpitanului Apostolescu” (Editura Eminescu, 1978).

Scena 1

Înainte de ridicarea cortinei, se aud succesiv: ciripit de păsări, o împuşcătură, un strigăt de femeie şi alte două împuşcături. După o scurtă pauză, reîncepe ciripitul păsărilor, care-i din nou întrerupt de sunetul obsedant al sirenei unei maşini a miliţiei.
La ridicarea cortinei, scena este cufundată în întuneric.

APOSTOLESCU : Dă-i drumu', Dane !

(Între în funcţiune un aparat de proiecţie „diascop” şi pe ecran apare imaginea unui bărbat prăbuşit pe o alee de pădure.)

SIMIONESCU : Doctorul Sergiu Iordache, 32 de ani, împuşcat în frunte... *(Se schimbă imaginea şi, la câţiva metri de prima victimă, pe liziera aleei, se vede o femeie zăcînd cu faţa în jos.)* Anişoara, 27 de ani, soţia doctorului. A fost împuşcată în spate... probabil încercînd să fugă. Ambele victime sînt din Oradea.

APOSTOLESCU : Mai departe !

(Apare o altă imagine. Pe liziera opusă se conturează imaginea unui alt bărbat, prăbuşit cu faţa în jos.)

SIMIONESCU : Inginerul George Marou, 35 de ani, bucareştean...

APOSTOLESCU : Medicul legist ?

SIMIONESCU : Triplul asasinat a fost comis ieri după-amiază, în jurul orei cinci. Arma crimei, un pistol de 6,35. N-a fost găsită.

APOSTOLESCU : Jaf ?

SIMIONESCU : Nu se evidenţiază. Deşi n-am văzut verigheta doctorului, avea pe deget un inel, lucrat în filigran, cu mult mai valoros. Dealtfel, şi celelalte victime aveau asupra lor valori care înlătură motiul jaf.

APOSTOLESCU : Crimă pasională ?

SIMIONESCU : Excluz ! Lipseşte sinuogăşul. Nici una dintre victime n-a fost împuşcată din apropiere.

APOSTOLESCU : Alceva ?

SIMIONESCU *(se proiectează un autoturism staţionînd pe o alee)* : Maşina lui Marou. Se afla la şapte-opt metri de victimă, pe o alee paralelă... *(Se schimbă imaginea şi apare un alt autoturism, garat într-un parking.)* ...A aparţinut soţilor Iordache. Cu ea au venit din Oradea, ieri după-amiază. Asta-i tot !

(Se aprinde lumina. Pe scenă apare biroul celor doi anchetatori — două mese de lucru, telefoane, un dulap, scaune etc.)

APOSTOLESCU : S-a stabilit vreo relaţie între familia Iordache şi cea de-a treia victimă ?

SIMIONESCU : Deocamdată, nimic. Sîntem în cercetare.

APOSTOLESCU : Cînd au fost descoperiţi ?

SIMIONESCU : Azi-dimineaţă...

(Se aude o bătăie în uşă şi intră un subofiter.)

SUBOFITERUL *(adresîndu-se lui Simionescu)* : Tovarăşe locotenent, a sosit Carol Corban.

SIMIONESCU : Introdu-l. *(Către Apostolescu.)* Persoana care a descoperit victimele.

(Între un bărbat în uniformă de pădurar, în virful bărbiei are un platură mic.)

CORBAN : Să trăiţi ! Sînt guardul pădurii Băncasa.

APOSTOLESCU *(ridicîndu-se şi dînd mina cu el)* : Căpitanul Apostolescu. Vă rog să luaţi loc... *(După ce pădurarul se aşază pe scaun.)* Cînd şi în ce împrejurări aţi descoperit victimele ?

CORBAN : Azi-dimineaţă, pe la şapte fără ceva, în timp ce-mi inspectam sectorul.

APOSTOLESCU : V-aţi apropiat şi le-aţi examinat ?

CORBAN : Nu, tovarăşe căpitan ! Nici gînd să mă apropiu... *(Zîmbînd cu superioritate.)* Sînt un vechi colaborator al miliţiei şi cunosc importanţa conservării urmelor.

APOSTOLESCU *(mirat)* : Aţi mai colaborat cu noi ?! Cu ce ocazie ?

CORBAN : Cunosciînd pădurea Băncasa ca pe propriile mele buzunare, am fost solicitat adesea să particip la prinderea derbedeilor ce se asciau pe-aiici... Mă refer la puşlamalele care prădau femeile solitare, ba, de multe ori, chiar şi însoţite.

SIMIONESCU *(ridicînd ochii din notesul în care stenografiază audierea)* : Asta înseamnă că ne puteţi ajuta.

CORBAN : E tot ce doresc !

APOSTOLESCU : Perfect ! Vă rog să-mi spuneţi ce-aţi făcut din momentul în care aţi zărit victimele...

CORBAN : Am alergat la cel mai apropiat telefon, adică la restaurantul „Parcul privighetorilor”, şi am anunţat miliţia.

APOSTOLESCU : Ce persoane aţi văzut plimbîndu-se prin împrejurime, ieri după-amiază ?

CORBAN (*înlătîindu-și capul cu regret*): Eu am fost liber ieri. Numai colegul meu Popa ar putea să vă dea o astfel de relație.

APOSTOLESCU: Locuiți departe?

CORBAN: Oarecum... La vreun kilometru și jumătate de „Parcul privighetorilor”.

APOSTOLESCU: Ați auzit zgomotul împuscăturilor?

CORBAN: Nu, n-am auzit nimic.

APOSTOLESCU: Ce-ați făcut ieri după-amiază, în jurul orei cinci? V-ați ocupat de treburi gospodărești?

CORBAN: Nu, nu tocmai... I-am spus nevastă-mi că nu deie să iau puțin aer, dar (*pe un ton confidențial*), de fapt, am șters-o la „Parcul privighetorilor”, unde stiam încă de dimineață că s-a adus bere, și am golit două clondire.

APOSTOLESCU: La ce oră v-ați dus la restaurant?

CORBAN: Cred că pe la patru și jumătate...

SIMIONESCULE (*ridicîndu-și din nou privirea din carnetul în care scrie*): Pînă la ce oră ati rămas acolo?

CORBAN: Numai cît mi-am băut berea, adică vreo oră... Știti, mă temeam să nu mă ia la întrebări Mărioara, nevastă-mea.

APOSTOLESCU: Deci, la cinci și jumătate ați pornit spre locuința dumneavoastră?

CORBAN: Așa cred, deoarece la ora șase am ajuns acasă.

SIMIONESCULE: Pe ce drum ati mers?

CORBAN: Pe acela unde se aflau victimele azi-dimineață... E cel mai scurt.

APOSTOLESCU: Ați mai zăbovit pe drum, sau ați plecat direct spre casă?

CORBAN: Nu m-am oprit nicăieri. V-am spus, mă temeam de gura Mărioarei.

APOSTOLESCU: Asta înseamnă că la 5,35 vă aflați la locul dramei. Nu?

CORBAN: Da, așa cred.

SIMIONESCULE (*către Apostolescu*): În concluzie, fărădelegea s-a consumat după această oră.

APOSTOLESCU (*dă aprobator din cap și se adresează lui Corban*): Sînteți sigur că n-ati văzut nimic care să vă atragă atenția?

CORBAN: Bineînțeles. Dealtfel, nici nu-i de mirare... (*Ride.*) Pe vremea asta ploioasă, de toamnă, îndrăgostii evită iarba... probabil de teama unui reumatism.

APOSTOLESCU (*înmîinîndu-i trei fotografii*): Intrucît nu v-ați apropiat de victime, vă rog să le priviți fotografiile. Figurile lor vă spun ceva?

CORBAN (*după ce privește una dintre fotografii. strigă, surprins*): Tovarăse căpitan!... Fu o cunoșc pe această doamnă!

APOSTOLESCU: De unde?

CORBAN: Era în restaurant cînd îmi beam berea!

APOSTOLESCU: Sînteți sigur?

CORBAN: Mai e vorbă?! O femeie atît de frumoasă nu trece neobservată.

APOSTOLESCU: Vă rog să ne spuneți tot ce știți despre ea.

CORBAN: A intrat în restaurant la vreun sfert de oră după mine... Era împreună cu un bărbat...

SIMIONESCULE (*arătînd spre celelalte două fotografii*): Puteți preciza care dintre ei o însoțea?

CORBAN (*după ce privește din nou fotografiile, arată sovîind una dintre ele*): Parcă era dînsul...

APOSTOLESCU: Nu sînteți sigur?

CORBAN (*încurcat*): Nu prea... Cum am văzut-o pe dînsa (*arată spre fotografia femeii*), n-am avut ochi pentru însoțitorul ei...

APOSTOLESCU: Să lăsăm asta. Vă rog să-mi spuneți ce s-a întîmplat după ce-au apărut în restaurant.

CORBAN: I-am văzut așezîndu-se la o masă. Mai mult nu știu, deoarece privirea mi-a fost atrasă de câțiva chellii care, după ce epuizaseră repertoriul lui Gică Petrescu, au dat-o pe cîntec de operă și, cînd unul dintre ei s-a culcat sub masă, s-au oprit la prohod. (*Itide.*)

APOSTOLESCU: Pînă la ce oră a rămas doamna în restaurant?

CORBAN: Nu știu. Cînd am plecat, i-am lăsat în local... (*Brusc.*) Ba, am văzut totuși pe cineva!...

APOSTOLESCU: Vă ascult!

CORBAN: Cînd am părăsit localul, a trecut pe lingă mine un taximetru în care, lingă șofer, se afla un bărbat.

APOSTOLESCU: În ce loc anume ați văzut taximetru?

CORBAN: Între Grădina zoologică și „Parcul privighetorilor”...

APOSTOLESCU: Venea sau pleca?

CORBAN: Venea.

APOSTOLESCU (*ridicîndu-se și întinzîndu-i mîna*): Vă mulțumesc.

CORBAN: Să trăiți! Oricînd la dispoziția dumneavoastră.

SIMIONESCULE (*conducîndu-l spre ușă*): Ce-ați pătît la bărbie?

CORBAN (*își pipăie platurile și ride*): Ce pățesc de obicei cînd mă bărbieresc. M-am tăiat cu lama.

(*După plecarea lui Corban, Apostolescu ridică receptorul telefonului și formează un număr.*)

APOSTOLESCU: Alo, Circulația? ...Da. Nae, eu sînt... Mă interesează conducătorul unui taximetru care a circulat ieri după-amiază prin zona „Parcul privighetorilor” — Grădina zoologică... Mulțumiri anticipale. (*Cînd pune receptorul în furcă, se*

audă o nouă bătaie în uşă şi reapare subofiterul.)

SUBOFITERUL: Tovarăşe căpită, descripţia care participă la cercetarea omorurilor din pădure a depistat o martoră care a recunoscut după fotografii două dintre victime. A fost trimisă la dumneavoastră şi aşteaptă afară.

APOSTOLESCU: Poftesc-o !

CHELNERIŢA (*intimidată, emoţionată*): B-bună ziua...

APOSTOLESCU (*binevoitor*): Vă rog să vă apropiaţi şi să luaţi loc.

SIMIONESCU (*în timp ce femeia se foieşte stingerită pe scaun*): Vă rog, numele şi profesia dumneavoastră.

CHELNERIŢA: Caterina Mauole, chelneriţă la restaurantul „Parcul privighetorilor“.

APOSTOLESCU (*după ce se uită semnificativ la Simionescu, îi înmânează fotografiile*): Cunoaşteţi vreuna dintre aceste persoane ?

CHELNERIŢA (*fără ezitare, pune pe birou două dintre fotografii*): Da, pe dumnealor.

APOSTOLESCU: În ce împrejurări i-aţi cunoscut ?

CHELNERIŢA: I-am servit ieri după-amiază. E adevărat...? Au fost omorâţi ?

APOSTOLESCU (*dă aprobator din cap şi arată spre a treia fotografie*): Era şi dinsul în restaurant ?

CHELNERIŢA: Nu... Nu l-am văzut niciodată...

APOSTOLESCU: Ce ne puteţi spune despre clienţii dumneavoastră ? (*Arată spre fotografiile de pe birou.*)

CHELNERIŢA: Vai, Dumnezeuule, ce tineri şi frumoşi erau... Nu pot să cred că-i adevărat...

APOSTOLESCU: Ia ce oră au intrat în restaurant ?

CHELNERIŢA: Între orele patru-jumătate şi cinci după-amiază.

APOSTOLESCU: Până la ce oră au rămas în local ?

CHELNERIŢA: Au plecat cu 10—15 minute înainte de ora şase...

APOSTOLESCU: În intervalul de timp pe-trecut în restaurant, au stat de vorbă cu cineva ?

CHELNERIŢA: Nu. N-au discutat cu nimeni. Au mâncat şi au plecat... Sărării...

APOSTOLESCU: Aţi avut impresia că erau certaţi ?

CHELNERIŢA: Din contra... Tot timpul au glumit şi s-au amuzat... Sărmanii, erau atât de drăguţi...

APOSTOLESCU: Veneau des la „Parcul privighetorilor“ ?

CHELNERIŢA: Nu. Ieri i-am văzut pentru prima oară.

APOSTOLESCU: În timp ce-i serveaţi, aţi auzit cumva despre ce vorbeau ?

CHELNERIŢA: Da, se distrau şi rideau de nişte consumatori de la altă masă, care, întrecind măsura la băutură, cîntau de mama focului... Deşi şeful nostru le-a atras atenţia că este interzis cîntatul în local...

APOSTOLESCU: Altceva ?

CHELNERIŢA: Nu ştiu dacă vă interesează, dar, la vreau sfert de oră după ce-au intrat în restaurant, domnul m-a întrebat dacă avem telefon.

APOSTOLESCU: Şi a vorbit la telefon ?

CHELNERIŢA: Da. Şi-a scos o agendă şi a pornit spre telefon. Cînd am trecut spre bucătărie, tocmai termina discuţia.

APOSTOLESCU: V-aţi putut da seama dacă vorbea cu un bărbat sau cu o femeie ?

CHELNERIŢA: Nu. Dar, în orice caz, n-a terminat cu „sărut-mîna“...

SIMIONESCU: Dar cum ?

CHELNERIŢA (*şovăitoare*): Dacă nu mă înşel, cred că a spus: „...bine, atunci la şase voi fi acolo !“

APOSTOLESCU (*îi întinde mina*): Vă mulţumim. Dacă vă reamintiţi şi alte amănunte, vă rog să ne anunţaţi.

SIMIONESCU (*după plecarea chelneriţei*): În maşina lui Marou, pe locul de lângă şofer, se afla asta (*scoate din buzunar o batistă, o duce la nas şi spune admirativ*): Bun de tot ! ...Să fiu al naibii dacă nu-i „Chanel“ — Numéro Cinq...

APOSTOLESCU (*ironic*): Abia acum, cînd îţi văd priceperea în chestiile astea, realizez de ce mi te plîngi mereu că-i solda mică.

SIMIONESCU (*nonşalant*): Eh ! Ce să fac, şefu' ? Mă conduc şi eu după principiul „noblesse oblige“... dacă vrei să ai binecuvîntarea Afroditei, patroana frumoaselor noastre tovarăşe de muncă...

APOSTOLESCU (*îl intrerupe, luîndu-i batista şi despăturind-o*): Dane, pe batistă sînt două iniţiale: „P. N.“

SIMIONESCU (*repetă gînditor*): P... P... Ia stai, şefu' ! (*Scoate o fotografie din buzunar şi i-o înmânează.*) Această fotografie se afla în portofelul lui Marou.

APOSTOLESCU (*o priveşte, apoi o întoarce şi citeşte*): „Scumpului meu iubit Georgică, cu dragoste eternă“ ...etcetera, etcetera... semnat Puşa.

SIMIONESCU: S-ar părea că e una şi aceeaşi persoană.

APOSTOLESCU: Posibil. Du-te la instituţia unde a lucrat Marou şi vezi ce poţi afla.

Scena 2

Biroul anchetatorilor. Apostolescu stă la unul dintre birouri și scrie. Intră Simionescu.

SIMIONESCULESCU: E-n regulă, șefu'!

APOSTOLESCULESCU: Adică?

SIMIONESCULESCU: Numărul de telefon al doamnei „P. N.” era notat în agenda de birou a lui Marcu; în rest, chestie de rutină. Se numește Pușa Nicolae și e căsătorită cu un tip care-i director prin nu știu cu minister.

APOSTOLESCULESCU: Ai adresa ei?

SIMIONESCULESCU: Bineînțeles! Am și trimis un subofiter s-o poștească aici.

APOSTOLESCULESCU (aprobind): Altceva?

SIMIONESCULESCU: Din discuțiile avute cu colegii, a rezultat că Marcu era un om deosebit de serios și de capabil. Pe scurt, un om de-al nostru.

APOSTOLESCULESCU: Aproximativ, dacă ținem seama că era combinat cu o femeie măritată... sau, pentru ca salata să fie completă, era și el căsătorit?

SIMIONESCULESCU (clătîndu-și capul): Era bur-lac.

APOSTOLESCULESCU: Mai avea și alte relații de soțul ăsta?

SIMIONESCULESCU: Din spusele colegilor săi, în ultima vreme s-a rezumat numai la proprietara batistei.

APOSTOLESCULESCU: Poate că da, poate că nu...

SIMIONESCULESCU: Cam așa ceva mi-am zis și eu. La nevoie, vom examina mai cu de-amănuntul aspectul relațiilor sale sentimentale. Dar pînă atunci, grosso-modo, ce părere ai despre acest caz?

APOSTOLESCULESCU: Avînd în vedere componenții dramei, am impresia că avem de-a face cu un triunghi, respectiv clasicul deznodămînt al acestuia.

SIMIONESCULESCU: Un omor pasional?

APOSTOLESCULESCU: Cam așa ceva.

SIMIONESCULESCU: Nu se poate, șefu'! Nici una dintre victime n-a fost împușcată din apropiere, ceea ce indică lipsa celui mai important component al triunghiului: sinucigașul!

APOSTOLESCULESCU: Așa cum, în natură, trifoiul se întîmplă să aibă patru foi, și în meseria noastră, câteodată, triunghiul poate avea patru unghiuri.

SIMIONESCULESCU: Adică, o iubită de-a lui Marcu, cum ar fi Pușa...

APOSTOLESCULESCU: Nu-i plauzibil?

SIMIONESCULESCU: Teoretic, da... practic, nu prea. Din chestionarea colegilor lui Marcu, n-a rezultat că acesta ar fi cunoscut celelalte două victime.

APOSTOLESCULESCU: Încă nu-i suficient pentru a renunța la această ipoteză. Dealtfel, am cerut și miliției orădene să facă investigațiile de rigoare. Ce-i cu agenda de care ne-a vorbit chelnerița?

SIMIONESCULESCU: Conține aproape o sută de numere de posturi locale, însă minus cel al lui Marcu.

APOSTOLESCULESCU: Ai dat-o la verificat pentru a depista persoana cu care a vorbit la telefon?

SIMIONESCULESCU (dînd afirmativ din cap): Numai că o să cam dureze; nu-i ușor să treci prin sită aproape o sută de abonați... (Este întrerupt de sunetul telefonului. Rîdică receptorul.) Alo... Da, să poștească... (Include aparatul.) A sosit proprietara batistei.

PUȘA (intrînd în birou): Mă numesc Pușa Nicolae și-l caut pe domnul căpitan Apostolescu.

APOSTOLESCULESCU (venindu-i în întîmpinare): Eu sint, iar dînsul e locotenentul Simionescu...

PUȘA (luînd loc pe scaunul oferit, are grijă să-și expună mai bine picioarele): Ați prins-o greu, domnule căpitan?

APOSTOLESCULESCU (în timp ce Simionescu își trage un scaun lîngă biroul său și își pregătește carnetul și stiloul, întreabă, nedumerit): Să prindem pe cine?

PUȘA: Pe Ioana!

APOSTOLESCULESCU: Pe Ioana?

PUȘA (mirată): Nu înțeleg! Nu m-ați chemat pentru reclamația pe care am făcut-o cu privire la dispariția femeii mele de serviciu, odată cu niște lucruri de îmbrăcăminte?

APOSTOLESCULESCU (făcînd un gest de negație și regret): Am apelat la bunăvoința dumneavoastră pentru a vă cere cîteva relații în legătură cu o persoană pe care o cunoașteți.

PUȘA (bine dispusă): Desigur, cu multă plăcere. Deși, recunosc, aș fi preferat să află că ați prins-o pe hotomana de louna... Știți, nu altă pentru cele cîteva rochii pe care mi le-a furat și pe care tot n-o să le mai îmbrac după ce le-a purtat ea, dar, așa... ea satisfacție... De fapt, gresala este a mea... Am angajat-o fără să-i verific actele și referințele...

APOSTOLESCULESCU: Da, mă rog, se mai întîmplă... În orice caz, fiți liniștită, mai devreme sau mai tîrziu, tot va fi arestată. Dar să revenim la problema pentru care v-am deranjat. Doamnă Nicolae, vreți să ne spuneți cînd l-ați văzut ultima oară pe domnul Marcu?

PUȘA (nirată): Domnul Marcu?! N-am auzit niciodată de un astfel de nume...

APOSTOLESCULESCU (calm): Mă refer la domnul inginer George Marcu.

PUȘA (convinsă): E o confuzie, domnule. Nu-l cunosc pe acest domn Marcu... parecă așa ați spus că se numește...

SIMIONESCULESCU (întrerupîndu-se din stenografierea audierii): Pentru a înlătura confuziile, să știți că ne referim la inginerul George Marcu, care ocupă o garsonieră pe șoseaua Olteniței, blocul...

PUȘA (indignată): Insinuarea dumneavoastră aduce a insolență! Vă atrag atenția că

- sînt cîsătorită și am să-i povestesc și soțului meu, care are o funcție de răspundere, modul în care m-ați jignit! (*Se ridică de pe scaun, infuriată, și întinde mina după poșeta așezată pe birou.*)
- APOSTOLESCU (autoritar): Vă rog să nu vă pripiti, doamnă, audierea nu-i terminată! Puteți să ne spuneți cui aparține această fotografie?
- PUȘA (*o ia și o privește, surprinsă*): E a mea! Cum a ajuns în posesia dumneavoastră?
- APOSTOLESCU: Vă rog să citiți dedicația de pe verso. (*În timp ce interlocutoarea se conformează, continuă.*) Vă atrag atenția că, dacă intenționați să negați că a fost scrisă de dumneavoastră, putem cere expertiza unui grafolog.
- PUȘA (*disprețuitoare, în timp ce se așază din nou pe scaun*): Acum pricep de ce nu puteți primi o hoată! Ați preluat atribuțiile vechilor agenții de detectivi particulari... Scandalul și șantajul...
- APOSTOLESCU (*o intrerupe cu asprime*): Ajunge, doamnă! Nu mă obligați să vă nrestez pentru ultragiarea unui anchetator în exerciciul funcțiunii!
- PUȘA (*impăciuitoare*): Am fost nervoasă... Vă rog să mă scuzați...
- APOSTOLESCU (*calm*): Să uităm ce-ați spus. Ce relații există între dumneavoastră și George Marcu?
- PUȘA (*plecîndu-și ochii, cu timiditate*): Sîntem prieteni...
- APOSTOLESCU: Intîmi?
- PUȘA (*jenată*): Da.
- APOSTOLESCU: Vă cunoașteți de mult?
- PUȘA: De aproape trei ani.
- APOSTOLESCU: De cînd n-ați mai discutat?
- PUȘA (*cu tristețe*): De micreurea trecută, cînd ne-am hotărît să ne despărțim. (*Scoate o batistă și își tamponează nasul.*)
- APOSTOLESCU: Ce a determinat această decizie?
- PUȘA (*îndurerată*): Mi-a spus că vrea... că trebuie să se însoare...
- SIMIONESCU (*cugetînd, cu nasul în carnetul de notițe*): Burlacii cam fac astfel de figuri.
- PUȘA: Desigur, e dreptul lui, dar nu-i ușor... Î'm mult la el. (*Din nou își tamponează nasul cu batista.*) De fapt, de ce acordă atîta importanță legăturii noastre?
- APOSTOLESCU (*se uită atent la ea, apoi, fără să se grăbească, precizează*): Pentru că... George Marcu a murit.
- PUȘA (*uluită*): Poștim?!?!?
- APOSTOLESCU: Mai exact, a fost ucis!
- PUȘA (*cu disperare*): Ce spuneți?! ...Georgică...? (*Brusc revoltată.*) Ce glumă-i asta?
- APOSTOLESCU: Îmi pare rău, da' acesta-i adevărul... George Marcu a fost ucis. Unde l-ați văzut pentru ultima oară?
- PUȘA (*îl cînd eforturi să se stăpînească*): La el acasă... Cînd am avut discuția noastră
- de adio... Din acea zi nu ne-am mai văzut și nici n-am mai discutat...
- APOSTOLESCU: Cunoașteți vreo persoană care ar fi fost interesată în uciderea lui?
- PUȘA (*ridicînd din umeri și dă negativ din cap*): Nu... Era apreciat și iubit de către toți colegii săi...
- SIMIONESCU: Cunoașteți familia doctorului Iordache?
- PUȘA (*încercînd să-și amintească*): Iordache?... Nu, acest nume nu-mi spune nimic.
- SIMIONESCU (*scofînd două fotografii din portofelul său*): Poate, chipurile lor vă vor spune mai mult.
- PUȘA (*privește fotografiile și le înapoiază clătînd din cap*): În mod cert, nu i-am întîlnit niciodată!
- APOSTOLESCU: Sînteți sigură că nu v-ați urcat în mașina lui Marcu luni după-amiază?
- PUȘA: Bineînțeles. Mergeam rar cu mașina lui. Situația mea nu-mi permitea să mă așez cu el. Cum v-am mai spus, nu l-am mai văzut de miercuri.
- APOSTOLESCU: În această situație, ce explicație dați faptului că luni după-amiază s-a găsit o batistă de-a dumneavoastră în mașina lui?
- PUȘA (*gînditoare*): Eu știu?... (*Brusc inspirată.*) Dacă ați găsit-o în cutia pentru mînuși, e clar... Probabil că am uitat-o cu altă ocazie în mașină și el a virit-o acolo.
- APOSTOLESCU: Puteți să ne spuneți cum v-ați petrecut timpul luni după-amiază?
- PUȘA: Pînă la ora patru am stat acasă, apoi am plecat la o prietenă de-a mea, unde am rămas pînă la opt seara, cînd am revenit la domiciliu.
- SIMIONESCU: Vă rog să fiți amabilă și să ne spuneți numele și adresa prietenei dumneavoastră.
- PUȘA: Se numește Mioara Călin și locuiește pe Calea Victoriei, la nr. 152.
- APOSTOLESCU: De ce ați încercat să ne induceți în eroare negînd legătura dumneavoastră cu George Marcu?
- PUȘA (*ridicîndu-se de pe scaun*): M-am temut că v-a pus soțul meu să mă trageți de limbă. Credeți că va afla ceva despre George?
- APOSTOLESCU (*ridicînd din umeri*): Pînă la terminarea anchetei, e greu de prevăzut... Nu pot să vă promit nimic...
- SIMIONESCU (*după plecarea Pușei*): Îi verificăm alibiul?
- APOSTOLESCU (*părinđ că nu l-a auzit*): Există vreo persoană care a auzit focurile de armă?
- SIMIONESCU: Pînă în prezent, nu s-a depistat vreun astfel de martor.
- APOSTOLESCU: Popa, pădurarul care fost de serviciu ieri, a fost audiat?
- SIMIONESCU: Nu, dar am trimis după el... (*Este intrerupt de ciocnînturi în ușă.*) După invitația de rigoare, intră un tînd care ține în mîna o șapcă de șofer.)

ANGHELICĂ (după ce scutează chipurile anchetatorilor): Vă salut!

SIMIONESCU: Cu ce vă putem fi de folos?

ANGHELICĂ: Aș vrea să discut cu tovarășu'... (se uită la un bilet) cu tovarășu' căpitan Apostolescu.

APOSTOLESCU: Eu sint. În ce problemă?

ANGHELICĂ (sigur de sine): În aceea în care m-ați căutat dumneavoastră pe mine. Eu sint șoferul taximetruului care a făcut o cursă la Băneasa luni după-amiază...

APOSTOLESCU: Vă rog să luați loc.

SIMIONESCU (deschizindu-și carnetul): Cum vă numiți?

ANGHELICĂ: Ion Anghelică.

APOSTOLESCU: Vă rog să ne relatați tot ce știți despre această cursă.

ANGHELICĂ: Tocmai rănușesem pe liber, când un domn mi-a făcut semn să opresc...

SIMIONESCU: Puteți preciza ce oră era?

ANGHELICĂ: Când s-a suit în mașină, era șase fără zece.

APOSTOLESCU: Unde v-a cerut să-l duceți?

ANGHELICĂ: La Grădina zoologică.

APOSTOLESCU (după ce privește semnificativ spre Simionescu): La ce oră ați ajuns acolo?

ANGHELICĂ: La șase și cinci minute.

APOSTOLESCU (satisfăcut): Perfect! Vă rog să ne spuneți ce s-a întâmplat după ce-ați ajuns la destinație.

ANGHELICĂ: Când am oprit în dosul Grădinii zoologice, clientul a coborît și mi-a spus să-l aștept în fața restaurantului „Parcul privighetorilor”. În timp ce dinsul se angaja pe una din alei, eu am întors mașina și am plecat la locul stabilit...

SIMIONESCU (nerăbdător): S-a mai înapoiat la taximetru dumneavoastră?

ANGHELICĂ: Sigur, după cîteva minute. Deși când a coborît mi-a spus că va zăbovi jumătate de oră, nici n-am apucat să-mi aprind țigara și m-a ajuns din urmă. Cum s-a suit, mi-a cerut să-l duc cu toată viteza 'napoi, în centru, la Piața Romană. Cam la asta s-a rezumat cursa de care vă interesați.

APOSTOLESCU: Cît timp v-ați aflat în zona respectivă, ați auzit focuri de armă, sau ați zărit ceva care să vă rețină atenția?

ANGHELICĂ: Nu. N-am remarcat nimic de soiul ăsta.

SIMIONESCU: Vă rog să ne faceți o descriere a călătorului.

ANGHELICĂ (face descrierea actorului desemnat pentru interpretarea personajului respectiv): . . . . .

SIMIONESCU (cătrepăstă): Tare aș fi curios să știu cum îl depistăm...

APOSTOLESCU: Și eu...

ANGHELICĂ: Da' ce aveți cu el? A comis vreo fărâdele?

SIMIONESCU: Cam așa ceva.

ANGHELICĂ (atotștiutor): Mi-am închipuit eu. Prea era un tip suspect...

APOSTOLESCU (intrigat): Ce vreți să spuneți?

ANGHELICĂ: Nimic altceva decît că-s de mult cu ochii pe el. Nu mi-a trebuit prea mult pentru a-mi da seama că se ocupă cu afaceri necurate...

SIMIONESCU: Vă rog să fiți mai explicit.

ANGHELICĂ: Da' e foarte simplu! Intrucît a călătorit foarte des cu mașina mea — și nu de puține ori, atunci cînd un om cumsecade ar trebui să se afle la serviciu — era firesc să mă întreb de unde are parale și ce-nvîrtește. Nu?

APOSTOLESCU (amuzat de spusele detectivului amator): Ați putea preciza în ce locuri l-ați dus mai des?

ANGHELICĂ: În special la marile hoteluri: „Athénée Palace”, „Intercontinental”, „Lido” etc. ... (Amuzat.) Da' în locuri din astea, publice, n-o să vă fie prea ușor să-l depistați. Nu?

APOSTOLESCU (neîncredător): Credeți că ați putea să ne ușurați munca?

ANGHELICĂ (glumet): Dacă vă spun unde locuiește, e bine?

SIMIONESCU (entuziasmat): Mai întrebați?

ANGHELICĂ (plin de importanță): Îmi cerea să opresc în fața unei anumite case, da' nu intra niciodată în ea, ci mergea mai departe. Azi așa, mîine așa, pînă mi-am dat seama că au vrea să știu unde locuiește. Dacă adăugați și faptul că, oricum, îmi era suspect, nu-i de mirare că l-am urmărit cu mașina să văd unde intră... Asta, doar așa... ca chetic... Că doar nu degeaba citește romane poliștice.

APOSTOLESCU (ridicîndu-se, brusc): Vă rog să veniți cu noi și să ne arătați imobilul respectiv.

(Pornesc cu toții spre ușă.)

Scena 3

O încăpere mobilată cu fotolii florentine, tablouri pe pereți, bibliotecă etc. Într-un fotoliu, un bărbat îmbrăcat cu un halat de casă, care citește cu atenție o carte. Se aude o sonerie. Se ridică și se duce să deschidă ușa.

SIMIONESCU (din culise): Ne iertați că vă deranjăm, am dori să discutăm cu domnul...

APOSTOLESCU (îl dă la o parte din ușă și pătrunde în încăpere): Ei, asta-i bună! Să fiu al naibii dacă n-am plăcerea să-l văd pe celebrul Mișulică... (Jovial, în timp ce amfitrionul îl privește perplex.) Mișule, să nu mă deziluzionezi și să-mi spui că tu n-ai fi tu, ci altul... că mă las de meserie!

- IOANIDE (*revcîndu-și din surpriză, zîmbeste acru*): Oh! Domnul comisar Apostolescu! ? Cu ce ocazie... ?
- APOSTOLESCU (*întorcîndu-se spre Simionescu, care tocmai închidea ușa*): Dane, ți-l prezint pe tovarășul colonel de miliție Emil Prodan... (*Simionescu, instinctiv, ia poziție de drepți și lovește călcîiele*) ...zis Vasile Orban, colonel de securitate, zis Simon King, reprezentantul firmei Ford pentru Europa, zis Frank Green, inspector principal în poliția federală americană, zis...
- IOANIDE (*cu reproș*): Domnu' comisar...
- APOSTOLESCU (*zîmbînd amuzat*): De fapt, bunul și devotatul meu client Mihai Ioanide, escroc internațional. (*Întorcîndu-se spre amfitrion, continuă ironic*.) Mișule, să mă scuzi că nu-ți citez toate titlurile, dar sînt foarte grăbit... Zău, te rog să mă crezi...
- IOANIDE (*neliniștit*): Mă bucur că vă văd, domnule comisar, dar nu înțeleg cărui fapt datoriez plăcerea vizitei dumneavoastră.
- APOSTOLESCU: Lasă, Mișulică, nu-ți fă griji, că-ți povestesc eu... (*Aruncă o privire asupra fotoliilor*.) Ei bine, dacă înștiți, vom lua loc... (*Se lasă să cadă pe un fotoliu și, printr-un gest, îi invită și pe ceilalți doi să-i urmeze exemplul*.)
- IOANIDE (*continuînd să rămînă în picioare*): Nu zău, domnule comisar, ce doriți de la...
- APOSTOLESCU (*întrerupîndu-l*): Indrăznește, îndrăznește, în loc! (*Amfitrionul, codîndu-se, se așază pe fotoliu*.) Mișulică, cum se face că nu te afli în „pension”? Deși niciodată n-am fost o somitate în probleme de aritmetică, pareă mai aveai, totuși, vreo doi ani de „sejour” pe cheltuiala republicii?
- IOANIDE: Avînd o comportare bună, am fost eliberat mai repede. (*Grăbit, adaugă*.) Dealtfel, să știți că, odată cu ultima condamnare, m-am făcut om cînstit...
- APOSTOLESCU: Bravo, măi!... Da' eu ce te ocupi acum?
- IOANIDE: Sînt achizitor la „Aprozar”, dar îmi văd de treabă. M-am învățat minte...
- APOSTOLESCU: Excelent! Să știi că mă bucur... (*Ingrijorat*.) Da' cu salariul cum te descurci, nu-i prea mic?... Sau... (*Își scarpină în mod semnificativ o ureche*) ...sau mai ciugulești cîte ceva?
- IOANIDE: Deloc! Cînd un om trăiește cumpătat...
- APOSTOLESCU (*privind prin încăpere*): Mă, Mișulică, dar eu cred că trebuie să-ți fie destul de greu... Ce naiba, cheltuielile pentru un apartament ca ăsta cer o groază de parale...
- IOANIDE (*convins*): Parole d'honneur, cu salariul meu mă descurc foarte bine...
- APOSTOLESCU (*insinuant*): Eh... Lasă, Mișulică, că tot mai faci tu, pe ici, pe colo, cîte un mic „arrangement”... (*Ironic*.)
- Vezi ce băiat bun sînt? Știînd că ești un om fin, n-am spus „pungășii”... E vulgar!
- IOANIDE (*punîndu-și mîna pe inimă și prîvind spre plafon*): Să mă trăsnească Dumnezeu dacă, în ultima lună, de cînd sînt liber, am mai recurs la expediente!
- APOSTOLESCU: Poți să-mi explici de ce ai la intrare o carte de vizită pe care scrie „inginer”?
- IOANIDE (*se ridică repede în picioare*): E veche... Știți dumneavoastră de cînd. (*Dă să plece*.) Da' o scot imediat...
- APOSTOLESCU (*amuzat*): Lasă, Mișulică, că nu-i zor! Ai s-o scoți după ce plecăm... împreună!
- IOANIDE (*își recupără locul, protestînd*): Da' de ce să plecăm împreună?! Mi-am executat condamnarea!... (*Devine servil*.) Domnule comisar, sînteți un om drept, de ce-mi căutați nod în papură?
- APOSTOLESCU (*serios*): Pă liniștit. N-am venit cu idei preconcepule. Tot ce îți cer este să-mi răspunzi cu sinceritate la niște întrebări, iar dacă vei ascunde adevărul...
- IOANIDE (*afișînd o totală solitudine*): Sînt la dispoziția dumneavoastră... Vă spun tot ce doriți...
- APOSTOLESCU: Perfect. Începe prin a ne povesti cum ți-ai petrecut timpul luni după-amiază...
- IOANIDE (*mirat*): Luni după-amiază? Să mă bată Dumnezeu dacă am ieșit din casă... Am stat și am urmărit emisiunea la televizor, de cînd a început și pînă s-a terminat... deși programul, ca de obicei, era mai mult decît foarte slab...
- APOSTOLESCU (*cu tristețe*): Mișule, mă pui într-o situație penibilă... (*Arată spre Simionescu*.) Ce părere crezi că poate să-și facă colaboratorul meu, văzînd ce baliverne îmi îndrugi? Nu-ți dai seama că-mi subminezi autoritatea de șef?
- IOANIDE (*implorator*): Pe onoarea mea că nu m-am mișcat din fața televizorului... Mă jur, pe sfînta memorie a mamei mele... De la ora cinci după-amiază, cînd m-am înapoiat de la serviciu, n-am mai ieșit din casă pînă a doua zi...
- APOSTOLESCU (*își privește ceasul și-l între-rupе cu severitate*): Mișule, să știi că sînt grăbit și n-am timp să-ți ascult basmele despre Dumnezeu... și sfînta-ți mamă! Ori îți deșerti sacul, ori plecăm imediat la Televiziune și cerem să ne prezinte înregistrarea emisiunii de luni, care, din cînd în cînd, va fi oprită, pentru a-ți da posibilitatea să ne povestești urmarea. Îți convine această variantă?
- IOANIDE (*confuz*): Bine, dar...
- APOSTOLESCU (*fără să țină seama de întrerupere*): Și, după ce vom demonstra, astfel, că n-ai prea stat p-acasă în ziua respectivă, o să facem apel și la mărturia unui șofer, în taximetru! Căruia te-ai plîmbat, să zicem, la șosea... (*Cu ironie*.) Deci, dragă Mișulică, după cum vezi, mă aflu întru totul în mîna ta... așa că ție

- îți revine misiunea de a mă scoate din această dilemă.
- IOANIDE (*prăbușit în fotoliu, izbucnește cu disperare*): Domnule comisar, vă spun tot ce doriți... Să știți că n-am nici o vină! Să mă bată Dumnezeu dacă am vreun amestec...
- APOSTOLESCU (*un gest nerăbdător*): Nu așa! Ia-o ușurel, de la început, și povestește totul!
- IOANIDE: L-am cunoscut pe doctorul Iordache în tren, acum două săptămîni. Eu mergeam la Cluj, dinsul spre Oradea. Din una-n alta, a început să-mi povestească că a fost într-o audiență, pentru a-și obține transferul la București. Vă jur că, pînă în acel moment, eram hotărît să nu mai intru-n conflict cu Codul Penal, da' tentația a fost prea mare... (*Se destinde și zîmbește amuzat*.) Știți, era ca și cum aș fi tras un loz în plic, cîștigător — admițînd că există vreo astfel de șansă! — și l-aș fi aruncat fără să-l încasez...
- APOSTOLESCU: Fără digresiuni. Rămii la subiect!
- IOANIDE: Deci, dîndu-mi seama că are nevoie de sprijinul unui om influent, i-am povestit că sînt director într-un minister. A fost suficient pentru a apela la bunăvoința mea. În sfîrșit, după multe insistențe, am acceptat să-i obțin un transfer în Capitală, atît pentru el cît și pentru soția lui...
- APOSTOLESCU: Ce sumă?
- IOANIDE: Pentru 30.000 de lei... (*Face o scurtă pauză, apoi continuă. Învîsălit.*) Da' să știți că nu sînt speculant, în suma asta am inclus și un apartament într-un bloc nou, poziție extracentrală.
- APOSTOLESCU (*glumind*): Într-adevăr, Mișule, trebuie să recunosc că lucrezi cu prețuri de concurență și dacă, vrendată, voi avea nevoie de astfel de servicii, voi apela și eu la tine. Acum, continuă-ți relatarea!
- IOANIDE (*prinzînd curaj*): Pentru dumneavoastră, fac un rabat de 50%... chiar și mai mare...
- APOSTOLESCU (*cu o oarecare asprime*): Mișule! Nu te-ntinde!
- IOANIDE (*reia cu seriozitate*): În conformitate cu convenția din tren, a rămas să-mi aducă suma discutată peste două săptămîni, cînd urma să revină în București. Aproape și uitasem de chestia asta, cînd, luni după-amiază, mi-a dat telefon să-mi spună că a sosit în Capitală...
- APOSTOLESCU: La ce oră te-a sunat?
- IOANIDE: După ora cinci... probabil, vreun sfert de oră mai tîrziu.
- APOSTOLESCU: Ce-ai discutat la telefon?
- IOANIDE: Mi-a spus că se află cu soția sa la „Parcul privighetorilor“, și mă roagă să vin și eu acolo pentru a-mi da banii. Știind, însă, că sînt o figură prea cunoscută de poliție, n-am vrut să dau ocazia vreunui sticlete să mă umfle de-o aripă și i-am explicat că, datorită func-
- ției mele în aparatul de stat, nu-mi pot permite să mă afixez într-un restaurant.
- APOSTOLESCU: Și i-ai propus să vă întîlniți în spatele Grădinii zoologice?
- IOANIDE: Așa-i. (*Amuzat.*) În orice caz, mi-a demonstrat că este un băiat deștept. A priceput imediat că un om cu o funcție de răspundere trăiește departe de păcatele lumești — cum ar fi un vin vechi și o femeie nouă, și tînăra!...
- APOSTOLESCU: La ce oră a fost fixată întîlnirea?
- IOANIDE: La ora șase, dar, am întîrziat cîteva minute...
- APOSTOLESCU (*văzîndu-l că se oprește*): Continuă!
- IOANIDE (*scuturîndu-și umerii*): L-am văzut înșușcat... În spatele lui mai zăcea o femeie... Primul meu gînd a fost să dispar cît mai repede... Niciodată nu mi-au plăcut morții...
- APOSTOLESCU (*pe neașteptate*): Unde-s banii?
- IOANIDE (*perplex*): Care bani?
- APOSTOLESCU: Aceia pe care i-ai luat de la victimă!
- IOANIDE (*lamentîndu-se*): Vai de capu' meu, nici nu m-am apropiat... Mă aflam la vreo zece metri de el cînd l-am zărit. Am mai înaintat cîțiva pași, pînă am realizat ce s-a întîmplat, apoi m-am întors și am fugit presto înapoi... (*Jignit.*) Domnu' comisar, oare credeți sincer că un Mișu Ioanide se pretează la jefuirea unui mort... ca o hienă?
- APOSTOLESCU (*șovăind*): Știu eu...?
- IOANIDE (*convîngător*): Nu, domnu' comisar. Vă rog să fiți sigur că eu nu comit astfel de fapte. O escrocherie, da, cu plăcere, mai ales cînd trag pe sfoară pe unul care, într-un fel sau altul, tot după treburi necurate umblă... Da' o violentă, nu! (*Cu mîndrie.*) Mișu Ioanide nu-i borfaș... el nu poate să decadă pînă la astfel de fapte!
- SIMIONESCU (*întrerupîndu-și stenografierea*): Domnule Ioanide, în afara celor două victime, nu v-a mai atras nimic atenția?
- IOANIDE: Nu, domnule detectiv, eram prea îngrozit de ce-am văzut pentru a mai zăbovi pe-acolo... Am alergat cît am putut de repede la mașină și i-am cerut șoferului să mă ducă presto-n oraș.
- SIMIONESCU: Sînteți sigur că n-ați mai zărit o victimă, pe partea dreaptă a drumului?
- IOANIDE: Nu știu... adică, nu cred. Cum am dat cu ochii de doctorul Iordache, primul gînd a fost să mă evaperez cît mai repede... și am făcut tot ce se putea pentru asta.
- SIMIONESCU: În timp ce vă îndreptați spre locul de întîlnire, ați auzit zgomot de împușcături?
- IOANIDE: Nu. N-am auzit absolut nimic.
- APOSTOLESCU: Mișulică, dacă într-adevăr n-ai avut nici o legătură cu omuciderile

din pădure, de ce ai încercat să ne duci cu preșul ?

IOANIDE (*amărit*): Domnule comisar, credeți că un om ca mine, cu cazier, are vreun interes să fie dus la poliție și luat la întrebări în legătură cu un dublu asasinat ? Eventual, și „nițel” condamnat pentru o astfel de treabă...

APOSTOLESCU (*Mă, Mișulică, nu fi coțcar, că... doar amîndoi sîntem oameni de meserie... (Ironie.) Chiar vrei să cred că te-ai temut să nu fii condamnat pentru omor, așa, pe nevinovate... printr-o eroare judiciară ?*

IOANIDE (*Adică, ce, nu s-au mai văzut chestii d-astea ?*

APOSTOLESCU (*Aș ! Tio de altceva ți-a fost teamă și... Și ai să rîzi dacă am să-ți spun că n-ai scăpat...*

IOANIDE (*speriat*): Nu, domnule comisar ! Nu-i just să-mi puneți în spate tentativa de escrocherie... În fond, eu nu i-am cerut nimic... ba chiar m-a provocat. Exact ! Asta-i, m-a provocat...

APOSTOLESCU (*mustrător*): Mișule...

IOANIDE (*dezlănțuit*): Nu numai atît, da' ce, el era om cînsit ? De ce a încercat să obțină niște avantaje care nu i se cuvenau ?... (*Furios.*) Vă rog să luați notă că nu-i vorba de o tentativă de escrocherie, ci de o încercare de mituire a unui funcționar public...

APOSTOLESCU (*Cine-i persoana ultragîntă, domnul Mișu Ioanide ?*

IOANIDE (*dîrz*): Nu-i vorba de o anumită persoană, ci de faptul că a încercat să mituiască un director de minister... adică, un om care ocupă un post de răspundere în aparatul de stat !

APOSTOLESCU (*adresîndu-se lui Simionescu*): Dane, cred că, dacă nu pleacă mai repede, domnu' e în stare să depună o plîngere împotriva victimei și, oricîtă bunăvoință aș avea, nu mi-ar fi tocmai ușor s-o aduc în fața justiției. (*Se ridică din fotoliu și i se adresează lui Ioanide.*) Hai să mergem !

IOANIDE (*însălmîntat*): Unde să mergem ? ! Credeam că...

APOSTOLESCU (*amuzat*): ...credeai că ești scutit să-ți conduci musafirii pînă la ușă ?

IOANIDE (*recunoscător, slugarnic*): Să vă dea Dumnezeu sănătate, domnule comisar...

APOSTOLESCU (*sever*): Dacă nu termini cu pollogăriile, te instalez din nou în dosul grațiilor ! Priceput ?

IOANIDE (*convîns*): Și, încă cum ! Am să vă dovedesc că m-am retras din „afaceri”.

APOSTOLESCU (*ironic, ieșind pe ușă*): Să te audă Dumnezeu... și, bineînțeles, sfînta-ți mamă !

Scena 4

Biroul anchetatorilor ; Apostolescu și Simionescu intră, discutînd.

SIMIONESCU (*neîncrezător*): Șefu', ești chiar atît de sigur de nevinovăția lui Ioanide ?

APOSTOLESCU (*Da, Dane, deoarece pentru a fi escroc trebuie să posezi o calitate sine qua non, care se numește agerime de mînte ; fără inteligență nu se poate cîștiga încrederea victimei...*

SIMIONESCU (*aprobator*): Deci, ținînd seama de faptul că inteligența respinge, aprioric, violența, un escroc adevărat n-ajunge niciodată asasin.

APOSTOLESCU (*Exact ! Violentările, brutalitățile, sînt apanajul declassaților și al schizofrenicilor, adică al celor lipsiți de mînte.*

SIMIONESCU (*sceptic*): Deși admit logica argumentării, totuși, nu mă pot împiedica să-ți reamintesc o zicală, pe cît de veche pe atît de adevărată : regulile sînt întărite prin excepții !

APOSTOLESCU (*Meseria noastră nu ne permite să anchetăm după reguli și principii, ci după probe materiale. Cînd Ioanide a ajuns la fața locului, drama era deja consumată... Deci... ?*

SIMIONESCU (*Mda... Ultimul argument este mai convingător decît cel al „non-violenței”. Dar, spune-mi, avînd în vedere batista găsită în mașina lui Marcu, n-a venit oare momentul să verificăm alibiul Pușei ?*

APOSTOLESCU (*gînditor*): Cred că da, dar numai ca rutină profesională... Depoziția lui Ioanide răstoarnă complet pista pe care am mers pînă acum. De unde am considerat tot timpul că avem de-a face cu un mobil afectiv, pasional, generat de prezența lui George Marcu... Acum, cînd aflăm că doctorul Iordache trebuia să aibă asupra lui treizeci de mii de lei, sumă pe care n-am mai găsit-o, mobilul real devine jalul !

SIMIONESCU (*grăbit*): Și, acest mobil exclude participarea Pușei ? !

APOSTOLESCU (*Cam așa ceva... Nu uita că banii se gîseau la Iordache, iar Pușu n-avea de unde să știe asta ! În consecință, trebuie să reorientăm investigațiile de la Marcu la anturajul familiei Iordache. Pentru început, este necesar să stabilim dacă Iordache a avut la el, într-adevăr, suma de care ne-a vorbit Ioanide.*

SIMIONESCU (*se îndreaptă spre telefon, ridică receptorul și formează un număr*): Alo ! ... Oradea ... Dați-mi Brigada omuciderii ... Alo ... Să trăiți ! Vorhește locotenentul Simionescu ... Da, da ... tot în legătură cu cazul Iordache. Vă rugăm să

verifică! dacă luni, când au plecat spre București, au luat cu ei o sumă mai mare de bani. Să trăiți, și mulțumiri anticipate. (Așază receptorul în furcă.)

APOSTOLESCU : Pentru că tot ești lângă telefon, sună la miliția Băneasa și cere-le să ni-l trimită pe al doilea guard silvic...

SIMIONESCU (dă afirmativ din cap și ridică receptorul) : Alo ! ... eu locotenentul Zimnicaru... Da, eu sînt ... Ascultă, Dorule, te-am rugat să ni-l trimiți pe Popa... (Înfuriat.) Ce, mă, cum nu-l găsești ? ! Dacă pînă mîine-dimineață nu-l avem aici, ai de-a face cu șeful meu... și nu-ți doarece ... În regulă ... Lă revedere ! ... (Cum termină convorbirea, începe să sune telefonul.)

APOSTOLESCU : Da, eu sînt ! Cîne ? ... (Aco-peră pilnia receptorului și i se adresează lui Simionescu.) La Informații sînt doi tovarăși, Modoran și Jalbă, care susțin că i-am invitat eu... Știi ceva ?...

SIMIONESCU : Da. I-am poftit eu, dar am uitat să-ți spun...

APOSTOLESCU (în receptor) : Vă rog să le dați drumul la mine... (Închide și întredă.) Cei cu ei ?

SIMIONESCU : Sînt doi colegi apropiați de-ai lui Marcu. Întrucît lipseau de la serviciu, le-am lăsat vorbă să treacă pe la noi... (Se aude o ciocănitură în ușă și intră doi bărbați îmbrăcați cu eleganță.)

APOSTOLESCU (venindu-le în întîmpinare) : Tovarăși Modoran și Jalbă ?

MODORAN (dînd afirmativ din cap) : Tovarășul căpitan Apostolescu ?

APOSTOLESCU : Întocmai. Iar dinsul este locotenentul Simionescu. (Dapă ce-și string minile.) Vă rog să luați loc.

JALBĂ (glumind) : Sper că nu ne-ați chemat pentru a ne ridica permisele de conducere ?

APOSTOLESCU (pe același ton) : Speranța dumneavoastră e intențională... Pentru că, spre șansa conducătorilor auto, nu mă ocup cu sancționarea contravențiilor la legea circulației.

MODORAN : Altfel, ce s-ar fi întîmplat ? Ați fi încercat să depășiți norma de amenzi aplicate de cerberii rutieri ?

APOSTOLESCU : Nu. N-aș fi umblat la normă, ci la mărirea amenzilor !

JALBĂ (ironic) : Bunăvoința dumneavoastră este atît de înduioșătoare, încît vă rămînem recunoscători... cîi nu vă ocupați de traficul rutier.

MODORAN : De fapt, cu ce vă ocupați ? Pun această întrebare pentru a-mi da seama de ce ne-ați onorat cu invitația dumneavoastră.

APOSTOLESCU (renunțînd la tonul glumei) : Lucrez în brigada de cercetări criminale și am apelat la dumneavoastră pentru a vă cere relații despre un fost coleg...

MODORAN : Vă referiți la Marcu ?

APOSTOLESCU : Exact !

JALBĂ (cu tristețe) : Sărmanul... Ce băiat bun...

MODORAN : E îngrozitor ce i s-a întîmplat !

JALBĂ : Și, mai ales, de neînțeles...

MODORAN : Credeți că ucișagul face parte dintre colegii săi ?

APOSTOLESCU : Vă mărturisesc că nu cred nimic... de aceea, verific toate posibilitățile.

JALBĂ : Și, noi cu ce vă putem fi de folos ?

APOSTOLESCU : M-ați ajutat foarte mult dacă mi-ați vorbi despre munca și viața particulară a fostului dumneavoastră coleg.

MODORAN : Nu prea avem ce să vă spunem... La serviciu era deosebit de bine apreciat, atît profesional, cît și ca om...

APOSTOLESCU : Aveți cunoștință despre vreo discuție, vreo animozitate dintre el și altcineva ?

MODORAN : Nu, n-am idee despre așa ceva... Făcea parte din categoria celor care știu să-și facă numai prieteni.

JALBĂ (către Modoran) : Să nu exagerăm. Marine. După cum îl descrii, tovarășul căpitan ar putea să creadă că Marcu a fost fără pată. Ceea ce nu-i tocmai ade-vărat !

SIMIONESCU (glumind, insinuant) : Doar nu există om care, pe lîngă deficiențe, să n-aibă și cîteva lipsuri.

MODORAN : Bineînțeles ! Nu există decît două categorii de sfinți autentici : cei de pe picturile murale ale bisericilor și... cei care sînt „un pic” schizofrenici sau luetici, ca de exemplu Petruche Lupu de la Maglavit ! (Către Simionescu.) N-am dreptate, tovarășe locotenent ?

SIMIONESCU (aprobat) : Dacă-i adăugați și pe escrocii care-i speculează pe ignoranți și ageamii, lista e completă.

APOSTOLESCU : Ce-ați vrut să spuneți despre Marcu, tovarășe Jalbă ?

JALBĂ : Cî e combinat de cîteva ani cu o femeie căsătorită și astfel de legături, deosebit de faptul că sînt imorale, sîrșesc întotdeauna rău...

MODORAN : Te referi la Pușa ?

JALBĂ : Da' la cine ? Crezi că există vreun soț dispus să-și felicite nevasta cînd află că-i încornorat ? !

MODORAN : Exagerezi, Nae. Dacă un soț poartă coarne ani de zile, fără să se sesizeze, înseamnă că ori nu-i pasă, ori e miop și n-o să le vadă niciodată !

JALBĂ : Știi zicala : n-aduce ceasu' ce-aduce anu' ?

APOSTOLESCU : Despre cine vorbiți ?

JALBĂ : Despre femeia cu care trăia... o oarecare Pușa.

APOSTOLESCU : Credeți că a fost ucis de soțul acestei femei ?

JALBĂ : De el sau de ea.
SIMIONESCU : El, ea el, dar ea ce interes ar fi avut ?

JALBĂ : Cum, ce interes ? Din gelozie !

APOSTOLESCU : Mareu mai avea și alte legături ?

JALBĂ : N-am cunoștință, dar Mareu mi-a spus că Pușa-l înnebunește cu gelozia... De aceea, l-am și sfătuit s-o dea naibii și să termine cu ea.

MODORAN (*făcînd un gest de exasperare*) : Hai, mă Nae, mai termină cu puritanismul tău provincial ! (*Privind spre Apostolescu.*) O cunosc pe Pușa și consider că este o femeie serioasă...

JALBĂ : Halal seriozitate !

MODORAN (*fără să țină seama de întrerupere*) : Tovarășe căpitan, să nu vă pierdeți timpul de pomană. Pușa ținea prea mult la Mareu pentru a-l putea suprima.

JALBĂ (*atotștiutor*) : Habar n-ai, Marine, pînă unde poate să meargă o femeie gelosă...

APOSTOLESCU (*întrerupîndu-l*) : Ați cunoscut-o și dumneavoastră pe Pușa ?

JALBĂ : Da, ne-am întâlnit de cîteva ori la teatru, cînd ni se dădeau bilete prin instituție. Și nu mi-a făcut nici o plăcere vecinătatea ei. Nu-mi convenea ca soția mea, care-i o adevărată doamnă, să stea alături de... de una ca Pușa.

MODORAN (*către Apostolescu, ironic*) : Ca să vedeți cum pot trăi sfinții incognito, în schema instituției noastre.

APOSTOLESCU : Aveți și dumneavoastră cunoștință de disputa dintre Mareu și Pușa ?

MODORAN : Da. Acum cîteva zile, Mareu mi-a povestit că legătura lui cu Pușa a început să-l deranjeze...

SIMIONESCU : În ce sens ?

MODORAN : Pentru că, apucînd să-i dea Pușei un rînd de chei de la garsoniera sa, nu mai putea invita pe altcineva la el. Simplu, nu ?

APOSTOLESCU : Deci, mai avea și alte legături ?

MODORAN : Putem admite că un celibatar tânăr și viguros se poate limita numai la o femeie... și aceea, disponibilă numai sporadic ?

APOSTOLESCU : Ați putea să nominalizați cîteva dintre legăturile la care v-ați referit ?

MODORAN : Regret, dar nu vă pot fi de folos. Singura femeie cu care mi-a făcut cunoștință a fost Pușa.

APOSTOLESCU : Nici dumneavoastră, tovarășe Jalbă ?

JALBĂ : Nu, în afară de Pușa, de a cărei cunoștință m-aș fi putut lipsi, nu mi-a mai recomandat nici una dintre cuceririle sale.

APOSTOLESCU : Aveți cunoștință de faptul că s-ar fi certat cu vreunul dintre colegii dumneavoastră, în ultimul timp ?

MODORAN : Nu.

JALBĂ : Nu.

SIMIONESCU : L-ați auzit vreodată vorbind despre un bărbat sau o femeie cu numele Iordache ?

APOSTOLESCU (*văzîndu-i că neagă din cap, se ridică*) : Vă rugăm să ne iertați pentru deranjul ce vi l-am pricinuit.

SIMIONESCU (*după ce martorii au părăsit biroul*) : Îi verificăm alibiul ?

APOSTOLESCU (*aprobind*) : Să mergem !

Scena 5

O încăpere mobilată cu o garnitură modernă de hol: trei fotolii în jurul unei mase mici,acamier, bibliotecă etc. Lîngă masa, pe un fotoliu, se află o femeie frumoasă, pînă în 30 de ani. Este îmbrăcată cu un capot transparent și scurt și își face manichiura. Se aude o sonerie. Se ridică și se duce să deschidă ușa.

APOSTOLESCU (*din culise*) : O căutam pe doamna Mioara Călin...

MIOARA (*deosebit de amabilă*) : Ați nimerit bine, eu sint. Vă rog să poștiți înăuntru.

APOSTOLESCU (*oprindu-se în mijlocul încăperii*) : Dorim să vă cerem cîteva relații...

MIOARA (*întrerupîndu-l și arătînd spre fotolii*) : Cu plăcere... Vă stau la dispoziție. Vă rog să luați loc.

APOSTOLESCU (*după ce se așază*) : Doamnă Călin...

MIOARA : Nu ! Mai înainte de a-mi arăta scopul vizitei, vă rog să-mi spuneți : cu ce vă serveș ? Un coniac ?... O cafea ?

APOSTOLESCU : Îmi pare rău, dar trebuie să vă refuz... Nu bem alcool în timpul serviciului, iar pentru cafea n-avem timp... Doamnă Călin, vă rog să ne iertați indiscreția și să ne spuneți cum v-ați petrecut timpul în după-amiaza zilei de luni.

MIOARA : E ușor de răspuns... Luni după-amiază n-am ieșit din casă, deoarece am primit vizita unei prietene și, ca femeile, ne-am pus să "conversăm discuții".

SIMIONESCU : Cum se numește doamna care a fost la dumneavoastră ?

MIOARA : Pușa Nicolae.

APOSTOLESCU : În ce interval de timp s-a aflat la dumneavoastră ?

MIOARA : A venit exact la ora patru și ne-am tălăfăuit pînă la opt seara, cînd a plecat.

APOSTOLESCU (*pe un ton de glumă*) : Și, probabil că în cele patru ore de discuție — de... ca femeile ! — n-ați epuizat toate subiectele care vă interesau.

MIOARA (*cu cochetărie*) : Ei... ce să facem ? Dacă bărbații noștri nu vor să ne asculte, ne consolăm... între noi.

APOSTOLESCU (*insinuant*): Și soțul dumneavoastră a rezistat la o discuție în care s-au abordat numai probleme de specialitate: modă și rețete culinare?

MIOARA (*rizând*): Nu, s-a orientat... A spus că are o ședință și s-a retras englezește.

APOSTOLESCU (*tot insinuant*): Nu numai că s-a retras englezește, dar, probabil, a avut grijă să se întoarcă acasă numai când a apreciat că ați rămas singură. Nu?

MIOARA: Cunoașteți atât de bine sistemele de eschivare ale bărbaților, încât nici nu mai aveți nevoie de confirmarea mea.

APOSTOLESCU (*cu regret*): În schimb avem nevoie de o confirmare a soțului dumneavoastră. Fiți amabilă și spuneți-mi ce telefon are la serviciu.

MIOARA (*nedumerită, surprinsă*): Soțul meu... Nu înțeleg! Ce aveți cu el?

APOSTOLESCU: Se spune că bărbații apreciază timpul mai bine decât sexul cel reprezentativ, de aceea vrem să ne confirmăm și dintr-o oră la care v-a vizitat doamna Nicolae...

MIOARA (*vertată*): Cum, puneți la îndoială cuvântul meu? ... V-am spus numai adevărul...

APOSTOLESCU (*cu asprime*): Inexact, doamnă! Adevărul a fost ascuns, ca să nu spun altfel... Și, în legătură cu aceasta, vă atrag atenția că mărturia mincinoasă se pedepsește prin lege...

MIOARA: Cum vă permiteți să mă faceți mi...?

APOSTOLESCU (*părind că n-a sesizat înterruperea*): Iar în cazul de față, fiind vorba de uciderea unui om, puteți fi considerată complice!

MIOARA (*speriată*): Poftim? Nu înțeleg! ... Ce om a fost ucis?

SIMIONESCU: Ne referim la uciderea lui George Marcu!

MIOARA (*scăpînd din mînă pila de unghii*): Georgică?... Ucis?!

APOSTOLESCU: Întocmai! Și omorul s-a comis luni după-amiază, cînd pretindeți că vă aflați aici împreună cu Pușa Nicolae.

MIOARA (*terifiată*): Nu este posibil...

APOSTOLESCU: Așteptăm adevărul!

MIOARA (*buimăcită*): Vă spun tot... N-am nici un amestec... Pușa mi-a dat telefon și mi-a spus că este posibil ca soțul ei să trimită pe cineva să se intereseze ce-a făcut luni-seară, iar dacă temerea ei se va adeveri, să susțin că a fost la mine... Am vrut numai s-o ajut... ca între femei...

APOSTOLESCU: L-ați cunoscut pe George Marcu?

MIOARA: Da! Am fost de cîteva ori la el acasă... (*Completînd repede*) Bineînțeles, împreună cu Pușa...

APOSTOLESCU: Ce fol de om era?

MIOARA: Un om foarte simpatic, numai că îi cam plăceau fustele...

APOSTOLESCU: V-a făcut și dumneavoastră curte?

MIOARA (*jignită*): Mie?! Nu, domnule, nu și-a permis... Dealtfel, eu l-am considerat întotdeauna drept un om manierat și serios.

APOSTOLESCU: Atunci, de unde știți că era afemeiat?

MIOARA: Mi-a spus Pușa... dar sînt sigură că exagera.

APOSTOLESCU: Ce știți în legătură cu cearta dintre ei?

MIOARA: Pușa mi-a povestit că s-au certat din cauza geloziei lui excesive. Iar luni-dimineață, cînd am ieșit împreună după cumpărături, mi-a spus că după-amiază urmează să se vadă și să se împace.

SIMIONESCU: De luni și pînă azi, cînd v-a dat telefon pentru a vă anunța venirea noastră, n-ați mai văzut-o?

MIOARA: Nu. În orice caz, nu Pușa l-a omorît pe George...

APOSTOLESCU: De unde știți?

MIOARA: Îl iubea prea mult...

SIMIONESCU: Oare relațiile pe care le-a întreținut cu Marcu indică o înaltă ținută morală?

MIOARA (*meditativ*): Știu, e mai ușor să blamezi decât să încerci să înțelegi cauza care determină, care împinge o femeie spre infidelitate.

APOSTOLESCU: Nu vă înțeleg.

MIOARA: Mă refeream la faptul că sînt situații în care chiar și o sfință ar cădea pe-alături...

APOSTOLESCU: Vă rog să fiți mai explicită. La ce situații vă gândiți?

MIOARA: La acelea pe care le creează unii bărbați, care, sub souza sarcinilor profesionale, își neglijează familia!

SIMIONESCU: O societate nouă se construiește prin muncă... o muncă ce nu se poate încadra întotdeauna în cele opt ore cotidiene...

MIOARA (*enervată*): Aste-a-s lozinci, dom'le! Și soțul meu lucrează peste orele de program, și soțul meu are activități cu caracter obștete, dar căminu-i cămin! Ei bine, un astfel de bărbat nu poate fi decât admirat și iubit, bineînțeles, dacă soția sa nu-i o nimfomană...

APOSTOLESCU: E cazul doamnei Nicolae?

MIOARA (*convinsă*): Nu, domnule! În nici un caz. Pușa a fost întotdeauna o femeie cumpătată.

APOSTOLESCU (*neîncercător*): Chiar așa?

MIOARA (*tăios*): Exact așa! Dacă Pușa a ajuns în brațele altui bărbat, vina-i pe de-a-ntregul a soțului ei... Dacă nu era la serviciu, era la meci... Și, dacă nu era la meci, era la un sprîț. Iar atunci cînd, în sfîrșit, ajungea acasă, era după sprîț și nimerea direct în pat pentru a începe să sforție... (*Este întreruptă de soneria de la intrare*) Vă rog să mă scuzați o clipă... (*Iese din scenă*.)

SIMIONESCU: Șefu', cum ți-ai dat seama că încearcă să ne ducă? Datorită excesului de zel?

APOSTOLESCU : Într-o clipă. Puşa nu putea să ajungă la Mioara la ora cînd a plecat de la ea de-acasă, deoarece îi trebuia cel puţin jumătate de oră pentru drum.

SIMIONESCU : Dacă mai adăugăm şi faptul că nici nu ne-a întrebat cine stătem, e evident că vizita noastră-i fusese anunţată...

MIOARA (intrînd) : Vă rog să-mi scuzaţi întîrzierea. Era o vecină. După cum vă spunem, vîna-i pe de-a-ntregul a soţului Puşei...

APOSTOLESCU (întrerupînd-o) : De fapt, cauzele care au determinat legătura dintre Puşa şi iubitul ei sînt mai puţin importante... (Îi face un semn lui Simionescu,

care îi înmînează interlocutoarei două fotografii.) Cunoaşteţi familia Iordache ?

MIOARA (după ce le priveşte) : Nu, nu i-am văzut niciodată.

APOSTOLESCU (ridicîndu-se de pe scaun) : În interesul cercetărilor, vă rog să nu-i vorbiţi doamnei Nicolae despre vizita noastră. Sîntem înţeleşi ?

MIOARA : Vă promit. Şi, totodată, vă cer scuze pentru încercarea mea de a vă deruta... Nu mi-am dat seama de gravitatea situaţiei...

APOSTOLESCU : Întrucît, pînă la urmă, ne-aţi ajutat, consider incidentul închis. Sărut mîna.

ACTUL al II-lea

Scena 6

E noapte şi, la ridicarea cortinei, scena apare în semiobscuritate, astfel încît nu se pot distinge decît contururi. Se aude o sonerie, urmată de paşi precipitaţi. O umbră traversează scena.

O VOCE FEMININĂ : Da, imediat... (Se aud o cheie învîrtindu-se în broască şi scîrţitul unei uşi care se deschide.) ...Ce domni ?... (Se aud, succesiv, o lovitură înfundată, un geamăt de femeie şi o bufănitură produsă de căderea unui corp omenesc. Imediat, o sirenă, şi, apoi, după o scurtă pauză, zgomotul unor paşi ce se apropie.)

APOSTOLESCU (din dosul scenei) : Fîr-ar să fie de beznă !... Mai e mult. Dane ?

SIMIONESCU : Dacă n-am gresit imobilul, cred c-am ajuns... Da' ce mai e şi asta ?! (Un fascicul de lanternă luminează, din exterior, o uşă întredeschisă şi se opreşte pe un corp omenesc prăvălit în prag.)

APOSTOLESCU (autoritar) : Dane, găseşte întrerupătorul şi fă lumină !

(Simionescu intră şi, plimbîndu-şi fasciculul lanternei pe pereţi, reuşeşte să aprindă lumina. Apare o încăpere mobilată cu o sufragerie somptuoasă ; într-un colt se află un bîrleţ, un magnetofon, un televizor etc.)

SIMIONESCU (apropiîndu-se de Apostolescu, care-i îngenuchează lîngă victimă) : Bine, dar e Puşa Nicolae !

APOSTOLESCU : În timp ce mă ocup de victimă, dă o raită prin imobil.

(Simionescu pleacă, iar Apostolescu se îndreaptă spre bar, de unde vine cu o butelie de şifon, apoi, folosindu-se de batista sa, face o compresă şi-o aşază pe fruntea victimei. În clipa următoare se aude un zgomot. Într-o încăpere alăturată, şi Apostolescu iese din scenă cu pistolul în mînă. Revine ca un câţel în braţe şi, după ce-l pune jos, se apropie de Puşa.)

SIMIONESCU (intrînd în scenă) : Nimic. A şters-o. Ce are ?

APOSTOLESCU : O contuzie uşoară la frunte. O să-şi revină repede. Ocupă-te de urme şi vezi dacă n-avem de-a face cu o simulare !

SIMIONESCU (revine, în timp ce Apostolescu continuă să se ocupe de victimă) : S-ar părea că-i într-adevăr o încercare de suprimare. Agresorul a încercat să-i fractureze craniul cu o bară de oţel, dar, datorită precipitării, vîrfului barei a lovit tocul uşii, care, astfel, s-a transformat într-un scut.

PUŞA (începe să se anime, apoi îşi prinde capul între mîini) : Ah, ce mă doare !... (Deschide ochii şi-i vede pe anchetatori.) Ce-am păţit ?! Ce mi s-a întîmplat ?

APOSTOLESCU : Liniştiţi-vă, n-aveţi nimic grav. Numai o lovitură uşoară la frunte. Cine v-a lovit ?

PUŞA : Nu ştiu. A sunat cineva şi, în clipa cînd am deschis uşa, mi s-a întunecat totul înaintea ochilor...

SIMIONESCU : De mult ?

PUŞA : Tocmai anunţase la radio că e ora nouă...

SIMIONESCU (cître Apostolescu) : Deci, caia odată cu sosirea noastră.

APOSTOLESCU : Era bărbat sau femeie ?

PUŞA : Nu ştiu. N-am apucat să văd.

APOSTOLESCU : Soțul dumneavoastră unde este ?

PUSA : Vine mai târziu, are o sedință.

APOSTOLESCU : Vă simțiți mai bine ?

PUSA : Da, vă mulțumesc. (*Pipăindu-și fruntea.*) Vai, ce cucui am... Cum o să mai ies mine din casă...?

APOSTOLESCU : Credeți că ați putea să ne faceți câteva precizări, sau preferați să revenim mine ?

PUSA : Puteți rămâne. Vă stau la dispoziție.

APOSTOLESCU : Vă mai mențineți depoziția pe care ne-ați făcut-o azi-dimineață ?

PUSA (*contrariată*) : Bineînțeles. Corespunde realității...

APOSTOLESCU : N-avem această impresie...

PUSA (*indignată*) : Vreți să spuneți că am mințit ?

APOSTOLESCU : Doamnă, de ce ne-ați ascuns adevărul ?

PUSA (*bilăbindu-se*) : Nu... nu înțeleg...

APOSTOLESCU : Unde ați fost ieri după-amiază ?

PUSA : Cum, unde am fost ?! Doar v-am spus... la prietena mea...

APOSTOLESCU : Nu-i adevărat ! Unde ați fost ieri, în jurul orei șase ?

PUSA : Da' v-am spus...

APOSTOLESCU : Numai inexactități ! Vă reamintesc că trei oameni au fost uciși, și această faptă, odioasă, nu va rămâne nepedepsită !

PUSA : Bine, dar ce vină am eu ?!

APOSTOLESCU : Avem motive să credem că nu sunteți străină de această fărâdelege !

PUSA : E absurd !

APOSTOLESCU : Putem dovedi că ieri după-amiază ați fost cu George Marcu la șosea. Dacă nu ne spuneți tot ce s-a petrecut acolo, vă arestez imediat, sub învinuirea de omucidere !

PUSA (*începând să plângă*) : E adevărat... am fost cu Georgică... Dacă nu-l lăsam singur, nu s-ar fi întâmplat nimic...

APOSTOLESCU : Vă rog să-mi povestiți tot ce s-a întâmplat.

PUSA : Duminică după-amiază am vorbit la telefon și am stabilit să ne vedem a doua zi, la ora cinci, la Grădina Icoane... Știți, ținea prea mult la mine pentru a mă refuza...

SIMIONESCU : Nu înțeleg ! Dacă țineți atât de mult unul la celălalt, de ce v-ați certat ?

PUSA (*jenată*) : M-a văzut stînd de vorbă cu un jucător... de fotbal, care mi-e vecin, și a spus că-i făceam ochi dulci...

APOSTOLESCU : Vă rog să-mi povestiți ce s-a întâmplat după ce v-ați ureat în mașina lui George Marcu.

PUSA : Am pornit spre șosea și ne-am oprit pe o alee din spatele Grădinii zoologice. De unde tot drumul n-a scos un cuvînt, eun a oprit, a început să mă chinuie cu gelozia lui maladivă. Am plîns și am încercat să-l împac, pînă mi-a spus că sînt o stricăță. N-am putut să mai rabd.

Pînă la el, nimeni nu și-a permis să-mi vorbească atît de grosolan... Am coborît și am plecat spre stația de autobuz...

SIMIONESCU : Ce oră era ?

PUSA : Îmi amintesc cu precizie că la șase fără un sfert m-am ureat în autobuz.

APOSTOLESCU : Mai aveți ceva de adăugat ?

PUSA : Nu, v-am spus tot ce s-a întâmplat.

APOSTOLESCU : Sînteți sigură că discuția pe care ați purtat-o cu George Marcu s-a limitat la cearta dintre dumneavoastră ?

PUSA : Bineînțeles. Dealtfel, pînă în clipa în care m-a insultat, am vorbit numai eu.

SIMIONESCU : Cît timp v-ați aflat cu Marcu, n-ați văzut pe nimeni prin împrejurimi ?

PUSA (*clătînînd din cap*) : N-am văzut pe nimeni.

SIMIONESCU (*către Apostolescu*) : Oare, agresivitatea comisă împotriva doamnei s-a fie fără obiect ?

APOSTOLESCU : Sînt două ipoteze : ori doamna știe ceva care ar putea să-l piardă pe asasin și nu vrea să vorbească...

PUSA (*întrerupîndu-l*) : Nu, n-am ascuns nimic...

APOSTOLESCU (*fără să țină seama de întrerupere*) : ...ori sosirea noastră a întrerupt un atac banditesc, de jefuire, care n-are nici o legătură cu ancheta noastră.

SIMIONESCU (*ca pentru el*) : Și tilharul, auzîndu-ne sirena, a preferat să se facă nevăzut...

APOSTOLESCU : Cum ambele variante sînt la fel de plauzibile, vom da prioritate primei. (*Către Pusa.*) Doamnă, întrucît agresorul dumneavoastră a dorit să vă suprima, n-o să-l deziluzionăm. Vă rog să fiți de acord cu diagnosticul fracturii craniană și, bineînțeles, internarea într-un spital, pentru câteva zile !

PUSA : Nu se poate ! În felul acesta, o să aflu soțul meu despre Georgică și mă nenorocesc...

APOSTOLESCU : Soțul dumneavoastră va ști că ați fost atacată de un bandit onrecare, ceea ce, de fapt, poate corespunde pe de-a-ntregul realității. (*Către Simionescu.*) Dane, telefonează la Spitalul de urgență și cere o ambulanță !

Scena 7

A doua zi dimineață, Biroul anchetatorilor, Simionescu e singur și răsfoiește un dosar.

APOSTOLESCU (*intrînd*) : 'Neața, Dane ! Vreo noutate ?

SIMIONESCU (după ce-și string mâinile):

Nu una, nu două, ci trei!

APOSTOLESCU: Dă-i drumul!

SIMIONESCU: Miștina orădeauă a confirmat că familia Iordache a plecat cu suma de 30.000 de lei și, în prezent, încearcă să afle cine-s persoanele care aveau cunoștință despre existența banilor asupra victimelor.

APOSTOLESCU: Au stabilit dacă familia Iordache se cunoștea cu Marcu?

SIMIONESCU: Concluzia lor este că nu se cunoșteau.

APOSTOLESCU: Altecui?

SIMIONESCU: Am primit rezultatul necropsiei. Omorul a fost comis în jurul orei 6 după-amiază...

APOSTOLESCU: Ați?

SIMIONESCU: Ar mai fi ceva... da' nesemnificativ. Din Efiguranul incluzului doctornului Iordache s-au prelevat urme de sânge dintr-o grupă diferită de a lui sau a celorlalte victime...

APOSTOLESCU (întrerupându-l): De ce crezi că este fără importanță această constatare?

SIMIONESCU: Deoarece victima fusese medic... Dacă ar fi fost, să zicem, zugrav, probabil e-ai fi găsit urme de vonseă... (E întrerupt de suneria telefonului. Ridică receptorul și vorbește.) Da, eu sînt... Stiu... Să poftescă.

APOSTOLESCU (în timp ce Simionescu pune receptorul în jurcă): Cine vine?

SIMIONESCU: Cel de-al treilea punct al ordinii de zi. Acum nu sînt de oră, a telefonat Modoran și a spus că vrea să ne vadă...

APOSTOLESCU (auzind bătăi în ușă): Întrați.

MODORAN (după ce dă mina cu ancheta torii și ia loc pe scaunul oferit): Am venit să vă cer scuze, deoarece cred că mîi greșit... În depoziția făcută ieri, n-am spus tot ce știam...

APOSTOLESCU: Vă ascultăm.

MODORAN: Luni, pe la ora două, Marcu a venit foarte agitat la mine în birou și mi-a spus că a primit un telefon de la sotul Pușei...

SIMIONESCU: Sîc cunoșteau?

MODORAN: Nu, de aceea și era Georgică contrariat...

APOSTOLESCU: Ce n discutat cu sotul Pușei?

MODORAN: L-a amenințat că, dacă nu-l lasă nevasta-n pace, o să-i sucească gîtul.

APOSTOLESCU: Marcu ce i-a răspuns?

MODORAN (ridicînd din umeri): Ce se răspunde de obicei în astfel de împrejurări. I-a replicat că, de cînd e el, n-a auzit despre o femeie care se numește Pușă.

APOSTOLESCU: În legătură cu această convorbire, a mai adăugat ceva?

MODORAN (clătîind din cap): Numai ce v-am spus.

APOSTOLESCU: Ce v-a determinat să faceți această relatare abia astăzi?

MODORAN: O slăbiciune. Cîndva, eu aui în urmă, am lucrat în subordinea tovarășului Nicolae și, considerînd că-i mai presus de orice bănuială, am vrut să-i scutesc atît pe el, cît și pe Pușă, soția sa, de o discuție penibilă cu dumneavoastră. Astăzi, dîndu-mi seama că, într-o astfel de împrejurare, discreția mea e fără sens, am venit să las la aprecierea dumneavoastră urmarea... (Este întrerupt de intrarea subofiterului.)

SUBOFITERUL: Să trăiți! Tovarășe căpitan, e afară un tovarăș care insistă să vină la dumneavoastră.

APOSTOLESCU: Să poftescă. (Către Modoran.) Deși v-a trebuit o zi pentru a ne spune ce știți, vă mulțumim.

NECUNOSCUTUL (intră, în timp ce Modoran iese): Vă salut! Aș dori să discut cu tovarășul căpitan Apostolescu.

APOSTOLESCU (venindu-i în întîmpinare): Eu sînt. Cu ce vă pot fi de folos?

NECUNOSCUTUL: Mă numesc Iancu Mutafa și sînt sofer de taximetru.

APOSTOLESCU: Vă etau la dispoziție.

MUTAFĂ: Eu sînt la dispoziția dumneavoastră... Mă s-a spus că vă interesați de cursa pe care am făcut-o luni după-amiază la bădurea Băncăsa.

APOSTOLESCU (după ce privește contrariat spre Simionescu): Vă rog să ne relatați cum ați ajuns și ce-ați făcut acolo.

MUTAFĂ: Luni după-amiază, pe la ora patru și jumătate, am fost oprit de un domn care mi-a cerut să-l duc pînă-n strada Batiștei. Cînd am ajuns la destinație, mi-a spus să opresc în fața unui bloc și a rămas în mașină.

SIMIONESCU: Puteți preciza numărul imobilului în fața căruia ați staționat?

MUTAFĂ: 42.

SIMIONESCU (către Apostolescu): Acolo locuiește Pușă.

APOSTOLESCU (dă din cap și se adresează soferului): Vă rog să continuați.

MUTAFĂ: La cinci fără cîteva minute, mi-a cerut să urmăresc o doamnă care tocmai ieșea din bloc...

APOSTOLESCU: Un moment. Puteți s-o descrieți pe doamna care a ieșit din imobil?

MUTAFĂ (face descrierea Pușei și continuă): Am urmărit-o pînă la Grădina Icoanei, unde s-a urcat într-o mașină Skoda. După aceea, am continuat urmărirea pînă-n spatele Grădinii zoologice, cînd, văzînd pe ce allee s-a angajat skodita, i-am spus clientului meu că acel drum e infundat. Atunci, diusul mi-a cerut să-l aștept acolo și a continuat urmărirea pe jos.

SIMIONESCU: Puteți preciza ce oră era cînd a coborît din mașina dumneavoastră?

MUTAFĂ (confirmînd prin inclinarea capului): Era cinci și jumătate.

APOSTOLESCU : Vă rog să continuați.
MUTAFA : După vreun sfert de oră, a revenit și mi-a cerut să-l duc înapoi, în strada Bătiștei. Cînd am ajuns, mi-a plătit și a intrat în clădirea din care plecase doamna pe care am urmărit-o... (Închide, făcînd cu brațele ridicate gestul : „asta-i tot ce știu“.)

APOSTOLESCU : Vă rugăm să ne faceți o descriere a pasagerului de care ne-ați vorbit.

MUTAFA (face descrierea actorului desemnat pentru rolul respectiv) : ...

APOSTOLESCU : Vă mulțumesc pentru sprijinul acordat.

MUTAFA : Mi-am făcut numai datoria de cetățean.

APOSTOLESCU (gînditor, către Simionescu, după ce-l conduce pe martor pînă la ușă) : Interesant... (Se decide brusc.) Ia du-te rapiduleț la domnul cu care am discutat aseară !

(Simionescu iese, grăbit.)

Scena 8

Anchetatorii dialoghează în timp ce traversează sala de spectacol sau scena, prin fața cortinei.

APOSTOLESCU (infuriat) : Formidabil ! Nu te-am crezut atît de papă-lapte.

SIMIONESCU (plecștit) : Ce era să fac, șefu' ? Nici n-am apucat să termin de vorbit și m-a dat afară...

APOSTOLESCU (sarcastic) : Iar tu, bineînțeles, ți-ai cerut scuze și ai plecat ?

SIMIONESCU (stîngherit) : Păi, dacă mi-a spus că-i prieten cu tovarășul general și obrăznicia mea nu va rămîne fără urmări... ?

APOSTOLESCU (indignat) : Bravo ! Felicitări ! ...E destul ca nu știu cine să invoce prietenia nu știu cui, pentru ca tu să uiți că poziția și relațiile unui individ în societate nu pot și nu trebuie să influențeze mecanismul justiției !

SIMIONESCU : Bine, șefu', dar...

APOSTOLESCU (ieșind din sală, supărat) : Am terminat discuția !

Scena 9

Locuința Pușei Nicolae. Magnetofonul instalat lingă bar emite o melodie de dans. Pe colul mesei se află un bărbat care-și pendulează un picior și privește paharul gol

pe care-l ține-n mină. Coboară de pe masă și pornește spre băruleț. Cînd începe să-și umple paharul, se aude soneria ; pleacă, cu el în mină, să deschidă ușa.

APOSTOLESCU (din culise) : Bună ziua, tovarășe Nicolae.

NICOLAE (plictisit, fără să-l invite în casă) : Da, ascult...

APOSTOLESCU : Problema pentru care am venit la dumneavoastră nu poate fi discutată pe scările imobilului.

NICOLAE (nemulțumit, deschide ușa larg) : Mă rog, ...întră, dar să știi că sînt foarte ocupat... (Se intrerupe cînd îl zărește pe Simionescu, apoi, infuriat.) Ce, dom'le, iar ai venit ?!

APOSTOLESCU (imposibil) : Tovarășul este anchetator și va asista la discuția noastră. Dacă n-aveți nimic împotriva, v-aș propune să luăm loc pe scaune.

NICOLAE (arțăgos) : Îți atrag atenția că n-am timp de cozerii ! Eu sînt un om ocupat... (Își amintește că mai are paluarul în mină și, stîngherit, îl pune pe masă, apoi, după ce include magnetofonul, revine.) Te rog să fii scurt ! (Își privește ostentativ ceasul.)

APOSTOLESCU (așezîndu-se pe un scaun, fără să aștepte invitația) : Și timpul nostru e prețios...

NICOLAE (tăios) : Aștept s-o dovedești !

APOSTOLESCU (calm) : Pe scurt, pentru a nu răpi prețiosul dumneavoastră timp... (Face o pauză, pentru a privi semnificativ paharul pus pe masă, și reia.) ...Vă informez că anchetăm o afacere criminală...

NICOLAE (brutal) : Am văzut cum vă faceți datoria ! Lăsați bandiții să-și facă de cap !

...Să ucidă oameni pașnici...

APOSTOLESCU : Știi... dacă doriți, într-adevăr, să terminăm mai repede... va trebui să mă-ntrerupeți mai rar... sau chiar deloc !

NICOLAE (cu superioritate) : Lasă, nu mă mai prelucra... Spune ce-ai de spus, și basta !

APOSTOLESCU (imposibil) : Vă rog să ne spuneți cum v-ați petrecut timpul luni după-amiază, între orele cinci și șapte ?

NICOLAE (surprins) : Poftim ?!... (Se ridică, infuriat, de pe scaun.) Cum îți permiți să-mi pui mie o astfel de întrebare ?! În loc să cauți banditul care mi-a atacat nevasta...

APOSTOLESCU : Vă rog să răspundeți la întrebare.

NICOLAE (indignat) : Și, dacă n-am chef !?

APOSTOLESCU : Reamintindu-vă că sîntem în exercițiul funcțiunii, vă atrag atenția că depășiți măsura...

NICOLAE (amenințător) : Tinere, fii atent cu cine vorbești ! Știi ce muncă am ?

APOSTOLESCU : În munca mea, n-are nici o importanță munca dumneavoastră. Nu mă interesează activitatea dumneavoastră profesională, ci aceea cetățenească...

NICOLAE : Nu-ți dai seama că această indiferență ar putea să te lase fără scaun ?

APOSTOLESCU : Nu vă dați seama că aș putea să vă arestez pentru înfruntarea și ultragierea unui anchetator ?

NICOLAE (*rizând forțat*) : Ha-ha-ha ! ...Nu, că ești grozav...

APOSTOLESCU (*ridicându-se de pe scaun*) : Vă rog să vă îmbrăcați !

NICOLAE (*uluit*) : Poftim ? !

APOSTOLESCU : Mergeți cu noi la Inspectorat ! Vom continua dialogul acolo.

NICOLAE (*uimit, neîncredător*) : Glumești, tinere ?

APOSTOLESCU : Deosebit de faptul că nu glumesc, vă amintesc că sint căpitan de miliție criminală, nu „tinere” !

NICOLAE (*dezorientat*) : Stați, tovarășe căpitan... n-o luați așa...

APOSTOLESCU : Vă rog să vă decideți, discutați aici sau la Inspectorat ?

NICOLAE (*speriat*) : De ce să mai mergem la miliție, când putem discuta și aici ?

APOSTOLESCU (*ocupându-și scaunul*) : Cum v-ați petrecut timpul luni după-amiară, în jurul orei șase ?

NICOLAE : Am lucrat la birou pînă la ora șase și jumătate, cînd am plecat acasă.

APOSTOLESCU : Așteinzînd adevărul, vă îngreuați situația.

NICOLAE (*înfuriat*) : Ce, vrei să spui că mint ? ! Ascultă, domnule, nu ți se pare că-ntreci măsura ? ! (*Se scoală brusc de pe scaun.*) Te rog să-mi spui cine-i șeful dumitale ? ! Las’ că te aranjez eu !

APOSTOLESCU (*părînd că n-a auzit întrebarea*) : Sintem informați că ați fost în pătura Băneasa...

NICOLAE : Asta-i o invenție ! (*Batjocoritor.*) Probabil că ești descendentul lui Münchhausen...

APOSTOLESCU : Excluzîndu-mă atît pe mine, cît și pe colegul meu, nu ueg prezența-n această cameră a unei persoane care tînde să depășească performanțele renumitului baron !

NICOLAE : Cum îți permiți... ?

APOSTOLESCU (*brusc, aspru*) : Considerați necesar să vă confrunt cu șoferul taximetrului care v-a dus la Băneasa ?

NICOLAE (*se lasă să cadă pe scaun și, cu privirea coborîtă, începe să-și tamponeze fruntea cu o batistă*) : Am să vă spun adevărul... Am fost acolo... Mi-am urmărit soția...

SIMIONESCU : Pentru ce ?

NICOLAE : Am aflat că urma să se întâlnească cu un bărbat.

APOSTOLESCU : Cine v-a informat ?

NICOLAE : Nimeni. Întîmplător, vrînd să dau un telefon din această încăpere, am interceptat convorbirea pe care o avea soția mea prin derivația din dormitor.

SIMIONESCU : Cînd a avut loc convorbirea ?

NICOLAE : Duminică după-amiară.

APOSTOLESCU : Ce s-a discutat ?

NICOLAE : N-am auzit decît sfîrșitul convorbirii. Soția mea a spus : „...deci, nuine la ora cînei ?” și un bărbat a replicat „Bine !”, apoi telefonul s-a închis.

SIMIONESCU : Cine era interlocutorul soției dumneavoastră ?

NICOLAE : Nu știu. Dealtminteri, n-am acordat nici o importanță celor auzite. Abia a doua zi am început să mă întreb dacă soția mea n-are vreo legătură sentimentală și n-am decis s-o urmăresc.

APOSTOLESCU : Cînd v-ați dat seama că persoana cu care s-a întîlnit soția dumneavoastră era inginerul Marcu ?

NICOLAE : Cine ? ...Acest nume-mi este necunoscut.

APOSTOLESCU : Povestiți-ne ce s-a întîmplat după ce ați ajuns la Băneasa și ați coborît din taximetru. Restul-l cunoaștem.

NICOLAE : Nedorînd ca șoferul să asiste la discuția pe care o prevedeam, i-am cerut să mă aștepte și am plecat pe jos. Cînd am ajuns la vreo 30 de metri de mașina în care se afla soția mea, m-am fofilat după un copac și am început să mă întreb ce atitudine să adopt...

APOSTOLESCU : Vă rog să continuați.

NICOLAE : Cîteva minute mai tîrziu, am văzut deschizîndu-se portiera din dreapta și soția mea a coborît, spunînd : „Ești un măgar !” Apoi, a plecat ca o vîjelie...

SIMIONESCU : Unde ? În ce direcție ?

NICOLAE : Spre capătul aleii, de unde venisem eu...

APOSTOLESCU : Ce-ați făcut după plecarea soției dumneavoastră ?

NICOLAE : Am mai rămas cîteva minute apoi m-am înapoiat la taximetrul care mă aștepta și am plecat spre casă.

SIMIONESCU : Cum arăta conducătorul mașinii ?

NICOLAE : Nu știu... Cît am stat acolo, n-a coborît din mașină.

APOSTOLESCU : De ce-ați stat ascuns ? De ce n-ați vrut să fiți văzut de soția dumneavoastră ?

NICOLAE : Îmi este greu să vă explic... Abia după ce mi-am dat seama că soția mea ar putea să aibă un amant, am realizat că nu pot trăi fără ea... Mă obișnuisem să văd în ea un obiect care-mi aparține, iar realitatea n-a dezmetit... Erat decît s-o păstrez cu orice chip...

SIMIONESCU : Chiar și prin suprimarea concurenței ?

NICOLAE : Nu ! Nu m-am gîndit nici o clipă la această posibilitate. Doream să-mi recuceresc soția... să-mi aduc pace-n cămin...

APOSTOLESCU : De ce n-ați vrut ca soția dumneavoastră să știe că-i cunoașteți legătura ?

NICOLAE (*stîngerit*) : Dacă nu păstram aparențele, eram obligat să iau atitudine, ceea ce, implicit, ar fi dus la un divorț pe care nu-l doream. În definitiv, dacă a ajuns să aibă un prieten, n-a fost oare și viața mea c-am neglijat-o ?

APOSTOLESCU (*zîmbind*): Asta o puteţi şi numai dumneavoastră.

SIMIONESCU: În timpul petrecut în pădure, aţi auzit împuşcături sau aţi văzut pe cineva?

NICOLAE: Nu, nu mi-a atras atenţia absolut nimic.

APOSTOLESCU (*ridicîndu-se de pe scaun*): Vă atrag atenţia că, pînă la terminarea anchetei, n-aveţi voie să relataţi nimănui discuţia noastră.

NICOLAE: Bineînţeles... (*Rugător.*) Tovarăse căpitan, vă rog să nu-i spuneţi soţiei mele c-am urmărit-o... (*Stîngerit.*) Ştiţi c-o fire sensibilă şi n-aş vrea să se supere...

APOSTOLESCU: Unde vă aflaţi ieri-seară cînd a fost atacată soţia dumneavoastră?

NICOLAE: Am participat la o şedinţă a colegiului ministrului.

APOSTOLESCU: Vom verifica.

NICOLAE (*în timp ce anchetatorii se îndreaptă spre uşă, deosebit de amabil*): Nu doriţi să vă servesc eu ceva? Un coniac... un whisky?

APOSTOLESCU (*amuzat*): Nu, vă mulţumim pentru gentileţe. Bună z'ua. (*Iese fără să dea mîna cu gazda.*)

NICOLAE (*slu-zarnic, apăsător de la mijloc în faţa uşii*): Vă foarte mulţumesc... Să trăiţi, tovarăse căpitan...

Scena 10

Biroul anchetatorilor, Apostolescu şi Simionescu intră în încăperea.

SIMIONESCU: Parecă, tot Puşa e mai onestă ca soţul ei.

APOSTOLESCU: Aş! Precum sacu', şi peti-cul... Dacă l-ar fi iubit, într-adevăr, pe Marcu, ar fi spus totul de la început... Ceea ce nu s-a întîmplat, deoarece se temea că-şi riscă poziţia materială. Nu-i decît o gîscuţă.

SIMIONESCU: Crezi că Nicolae poate fi exclus din cercul bănuţilor?

APOSTOLESCU: Da, deoarece a părăsit locul crimei la şase fără un sfert, moment în care perechea lordache abia pleca din restaurant... (*E întrerupt de o bătaie în uşă şi de apariţia subofiterului.*)

SUBOFITERUL: Să trăiţi, tovarăse căpitan! Ordinul dumneavoastră a fost executat. Le-am adus pe pădiuarul Ion Popa.

SIMIONESCU (*glumind*): Adu-l, să-i vedem nasu'!

SUBOFITERUL: Îmi permit să vă raportez că-i niţel cam roşu... Ceea ce nu-i de mirare, deoarece ultimele două zile şi

le-a petrecut în barul restaurantului „Băneasa”, de unde, dealtfel, l-am şi pescuit.

APOSTOLESCU (*fluierînd uşor printre dinţi*): Da! Ştii că-i interesant!

SUBOFITERUL: Mai ales că, în acel interval, oferînd băuturi scumpe celor care erau dispuşi să stea la masa lui, a depus aproape 3.000 de lei în visteria barului.

SIMIONESCU (*hazos*): Nu-l mai lăsa să aştepte! Pofteste-l înăuntru! Cine ştie, dacă-i plac ochii noştri, poate ne invită la o tuiculiţă.

SUBOFITERUL (*porneşte rîzînd spre uşă şi, cînd ajunge lîngă ea, se adresează lui Apostolescu*): Tovarăse căpitan, ţinînd seama de circumstanţe, secţia teritorială îi verifică alibiul.

APOSTOLESCU: Perfect! Introdu-l.

SUBOFITERUL (*revine însoţind un bărbat cu figură de beţiv şi îmbrăcat în uniformă de pădurar: se adresează lui Apostolescu*): Dînsul este tovarăşul Ion Popa. (*După ce salută, iese din birou.*)

POPA: Să trăiţi, dom' şef!

APOSTOLESCU (*îi arată scaunul şi aşteaptă să se așeze*): Domnule Popa, probabil că ştiţi ce s-a întîmplat luni după-amiază în sectorul dumneavoastră.

POPA: Da, am aflat...

APOSTOLESCU: Întrucît eraţi de serviciu, vă rog să ne spuneţi ce persoane aţi văzut în zonă.

POPA: Îmi pare rău, da' nu vă pot zice nimica... Luni-seară mă aflam într-o comună apropiată... Adicătelea, la fo trei kilometri de Zoologică...

APOSTOLESCU: Vă rog să precizaţi locul unde v-aţi aflat în jurul orei şase.

POPA (*se codeşte, apoi, pe un ton de complicitate*): De fapt... cred că dumneavoastră pot să vă spun, că păreţi om de comitet... Pă la trei, m-am dus la bufetă din comună să-mi iau ţigări. Dar acolo m-am înfîlînit eu trei prieteni şi ne-am încurcat la cheful... Pînă ne-a dat responsabilu' afară, adicătelea pînă pă la fo unspe' noaptea.

APOSTOLESCU (*admirativ*): Bravo! Şi aţi reuşit să staţi pe scaun, fără să vă dez-morţiţi, opt ore?

POPA: Cum să nu mă mişe, don' şef? După atîta băntură, credeţi că ar fi ţinut?

APOSTOLESCU (*înţelegător*): Eh... aşa mai merge! Acum pricep. Mai ieşeaţi pe-afară o oră, să faceţi puţină mişcare, apoi, revenind cu forţe proaspete, o luaţi de la început. (*Persuasiv.*) Nu?

POPA (*cu îngînfare*): O oră, don' şef? Hm... Nu mă cunoaşteţi, eu ţin la băntură... Dacă aş fi lipsit o oră, credeţi că daunblaşii ăia ar mai fi lăsat ceva pă masă? Nu... Nu, nici gînd! Chestia care mă obliga să părăsesc din cînd în cînd locul o rezolvam în cîteva minute, după un gard.

APOSTOLESCU: Și coechipierii dumneavoastră de chef au susținut cu aceeași direcție competiția?

POPA: Bineînțeles! Ce, credeți că mă înecare la băutura cu fitecine?

SIMIONESCU: Sînteți în concediu, domnule Popa?

POPA: Da' de unde... I-am păpat încă d-astă-vară...

APOSTOLESCU: Și, totuși, în ultimele zile, ați absentat de la serviciu. De ce?

POPA: Păi, dacă m-am învoit, ce era să mă mai duc?

SIMIONESCU (părind intrigat): Zău?... Noi v-am căutat pe-acolo și ni s-a spus că nu știu nimic despre motivele absenței dumneavoastră.

POPA (lovindu-se cu palma peste frunte): Ei... firar să fie... Te pomenești că oi fi uitat să le zic...

APOSTOLESCU: Domnule Popa, în definitiv, ce v-a venit să nu vă mai duceți la serviciu tocmai în ultimele două zile?

POPA: Păi, cum să vă spun?... Am simțit că m-apucă axtenia... și mi-am spus că n-ar strica să stau câteva zile p-acasă... Ce, e rău...?

APOSTOLESCU: Din contră, e grozav... numai că, din câte mi s-a spus, ați stat mai mult prin barul „Băneasa”. Ați avut vreun eveniment de sărbătorit?

POPA (precaut): Nici un eveniment... Da' așa-i lumea, individioasă, ș-ar gura sloboadă!

APOSTOLESCU (devenind sever): Ați cheltuit trei mii de lei în ultimele zile, de unde i-ați avut?

POPA (deconcertat): Păi... Cum să vă spun?... I-am cîștigat la loto... Adică, de fapt, la loz în plic.

APOSTOLESCU (expansiv): Bravo! Vă felicit! Barem, ați cîștigat o sumă mai importantă?

POPA: Deh... am avut noroc, nu zic... Am cîștigat zece miișoare.

APOSTOLESCU: De mult?

POPA: Nu... Acum câteva zile... Cred că luni sau marți.

APOSTOLESCU (admirativ): Ca să vezi cum se poate umple un om de bani, peste noapte...

POPA: Vă dați seama ce bucurie? Cu o zi înainte n-aveam nici' d-un toi de tescovină, și-a doua zi puteam să abtiguiesc pă veresie coniac d-ăla cu-un cal alb pă etichetă.

APOSTOLESCU: Unde ați jucat? La ce agenție?

POPA: Păi, în centru!

SIMIONESCU: Fiți mai precisi.

POPA (nesigur): Știți, uolo, pe Calon Victoriei...

APOSTOLESCU (sever): Am impresia că nu sînteți prea sigur și, în consecință, va fi necesar să vă verificăm spusele.

POPA (mirat): Bine, don' șef, da', la urma urmei, ce-aveți cu mine? V-am făcut eu vreun rău? Ce-mi căutați pricină? Doar v-am spus unde eram cînd s-a comis crimile! Dacă vreți, puteți să controlați... că io acolo stăteam...

APOSTOLESCU: Aștept să-mi explicați proveniența banilor dumneavoastră!

POPA (bravind): Da', în definitiv, ce vă interesează? Atîta timp cît sînt la mine, sînt ai mei, asta-i! Ce, nu puteam să-i economisesc?

SIMIONESCU (aspru): Dacă i-ați economisit, de ce ne-ați spus că i-ați cîștigat la loto?!

POPA: Oi fi glumit... Ce, nu-i voie?

SIMIONESCU: Să glumești acasă la dumneata, nu aici!

APOSTOLESCU: Te rog să pui portofelul pe masă.

POPA (buimăcit): Da' pen'ce?

SIMIONESCU (amenințător): Fă ce îți s-a spus!

POPA (moșmonduindu-se, scoate un portofel și-l pune pe birou): Da' sînt lovelele mele... Să știți...

APOSTOLESCU (ia portofelul și, după ce extrage un teanc de bancnote, începe să le confrunte seria cu niște însemnări dintr-un carnețel scos din sertarul biroului; după ce termină, întrebă sarcastic): De unde spuneați că aveți acești bani?

POPA (blăguind): Păi... păi, nu v-am spus... de la loz... în plic...

APOSTOLESCU: Ce-ar fi dacă ai schimba placa și ne-ai spune adevărul? Acești bani au aparținut uneia dintre cele trei victime, seria lor nu mai lasă nici un dubiu... (Brusc, aspru.) Ion Popa, de ce i-ai ucis?

POPA (speriat): Nu-i adevărat! N-am ucis pe nimeni!... Eu eram la circumă... puteți să întrebați... Nu știu nimic!...

APOSTOLESCU: Ajunge! Cum ai intrat în posesia acestor bani, dacă nu ucigînd?!

POPA (vlăguit): Vă spun adevăru'... N-am ucis pe nimeni... Vă jur că i-am găsit.

APOSTOLESCU: Explica-te!

POPA: Cînd am ieșit de la bufet, îmi era atît de rău de la băutura, că am plecat de unu' singur să mă airisez... Deodată m-am împiedicat de ceva... Era un om și-am orezut că-i și el matol... Am început să-l scutur și am simțit ceva viscos pe mîna... Era sînge. M-am gîndit că trebuie să văd cine e și p-ormă s-anunț miliția... Cînd i-am scos portofelu', am văzut trei teancuri gronse cu marelui și m-am zăpăcit... Am luat lovelele și, după ce-am pus la loc portofelu', am plecat acasă... Vă jur că așa-i!... N-am nici un amestec cu crimile!

SIMIONESCU (amenințător): Vrem adevărul, tot adevărul, nu povești cu Soufita Roșie... (Se intrupează auzind soneria telefonului.)

APOSTOLESCU (*ridică receptorul*): Alo... Da, eu sînt... În regulă, vă mulțumesc. (*Închide telefonul și se adresează lui Simionescu.*) Dane, anunță arestul să trimiță pe cineva. (*Simionescu telefonează la arest și intră un subofițer.*)

SIMIONESCU (*arătînd spre Popa*): Dînsul este mușteriu...

APOSTOLESCU (*adresîndu-se lui Popa*): Voi fi trimis în judecată pentru jefuirea unui cadavru și favorizarea unui criminal prin ascunderea adevărului.

SIMIONESCU (*mirat, după ce rămîn singuri*): Ești sigur că nu-i el?

APOSTOLESCU: A dat telefon secția teritorială și m-a anunțat că, în urma verificărilor făcute, a rezultat că Popa n-a avut timpul material necesar comiterii omucurilor. Deci...?

SIMIONESCU: Da' chestia cu seria bancnotelor, de unde ai mai scos-o?

APOSTOLESCU (*zîbind misterios*): Eh... cînd vrei să faci economie de timp, mai tragi și câte-un bluff. Dacă nu ținem, trebuia să verificăm listele câștigătorilor la lot, așa, n-a mai fost necesar...

SIMIONESCU: Și, acum?

APOSTOLESCU (*îngîndurat*): Și, acum, trebuie să constatăm că ne-am împotmolit complet! ...Odată cu dezlegarea misterului dispariției banilor, mobilul jaf cade la fel de glorios ca și cel al crimei pasionate!

SIMIONESCU: Poate că soluționarea cazului depinde de investigațiile ce le întreprinde miliția orădeană...

APOSTOLESCU (*gînditor*): S-ar putea... așa cum nu-i exclus ca nici noi să nu fi încheis încă lanțul bănușilor... (*Tresare.*) Dane, laboratorul a examinat singele de pe inelul lui Iordache?

SIMIONESCU: Da, șefu'. Avea o proveniență recentă.

APOSTOLESCU (*se îndreaptă grăbit spre biroul său, ia o carte de telefon și, după ce o răsfoiește, formează un număr*): Alo, secția sanitară? ...Vă salut! La telefon căpitanul Apostolescu din Brigada omucideri... Mă interesează grupa sanguină a unui cetățean care locuiește în raz-dumneavoastră... Se numește... (*Nu aude numele, deoarece sună telefonul de pe celălalt birou și Simionescu se ridică zgometos pentru a răspunde.*)

SIMIONESCU (*ridică receptorul, apoi îl așază la loc, mormăind*): Nu i-a plăcut fermecătorul meu glas...

APOSTOLESCU: Alo... Da, vă ascult... Perfect! Vă mulțumesc. (*Așază receptorul în fuică.*)

SIMIONESCU: Se lipește?

APOSTOLESCU: Dă-mi carnetul în care ți-ai notat depozițiile martorilor! (*După ce-l primește și-l răsfoiește.*) Hai cu mine!

Biroul anchetatorilor. Intră Apostolescu, Corban și Simionescu, care țin în brațe o casetă metalică.

APOSTOLESCU: Vă rog să luați loc, domnule Corban.

CORBAN: Aș putea că știu de ce mi-ați percheziționat casa și m-ați adus aici?

APOSTOLESCU: V-ați decis să ne dați cheia de la această casetă?

CORBAN: V-am mai spus c-am pierdut-o!

APOSTOLESCU (*ridică receptorul telefonice și formează un număr*): Alo... Bună, Fănică, am o rugăminte... Ai cumva la îndemînă vreun „specialist”? În regulă, multe mulțumiri. (*Cînd închide telefonul, intră subofițerul și un bărbat mai în vîrstă.*)

SUBOFIȚERUL: Să trăiți, tovarășe căpitan! Tovarășul maior Gicărdel mi-a ordonat să-l aduc la dumneavoastră pe recidivistul Gheorghe Furnărachis, zis Gică Gură-de-Lup...

FURNĂRACHIS: Să trăiți, dom' comisar, și la mai mare!... Ce mai faceți?

APOSTOLESCU (*amuzat*): Ce să fac, Gică, îmi vîd de meserie... Din păcate, și tu...

FURNĂRACHIS: Vai de bafta mea, iar am tras p-alături!... Ce mai, un ghinion de zile festive!... Acu' o săptămînă, cînd am ieșit din pension, cu intenția de a mă profila p-o treabă cinstită, m-am întâlnit cu un pontagiu care m-a vrăjit c-un „tun” tare. Ce mi-am zis? Mai pun o dată gura-de-lup la treabă... și gata!... Trece pe bune!

SIMIONESCU: Aiurea! Tu faci parte din categoria celor care se potolesc numai după ce încep să miroasă florile de la rădăcină...

FURNĂRACHIS (*cu seriozitate*): Să ajung pe jiltu' de la Sing-Sing, de nu voiam să mă las de meserie... Dacă nu mă trombonea blatangiu' ăla cretin, acu' n-aveam treabă cu nimeni. Da' ce buftă, domn'e!... Abia apucasem să dau gaură-n casa de fier și să proptesc gura de lup, că mă bate un curean pe umăr, cu cazămana stîngă, că dreptă-i era ocupată să-mi gîdile caufa cu trăgaciul... Ce mai vrăjală, pîn' să-i explic că-s lăcătuș de la cooperativa de întreținere a caselor de fier și fac ore suplimentare noaptea, mi-a și prionit acipile-n brățări...

APOSTOLESCU: Ceea ce înseamnă că iar pleci pe vreo cinci ani în concediu pe spezele Republicii...

FURNĂRACHIS (*contrariat*): Ce face? Cinci ani?... Da' pă ce, don' comisar? Cer să fiu imediat eliberat, c-am lucrat pe post de gabor! De nu găuream casa de fier, ar fi știut poliția că don' casier

- avea lipsă la cântar fo 40 de mii de leosteni?
- APOSTOLESCU** (*ironic*): Eh... Asta-i cu totul altceva, desigur, cu condiția să-l convingi pe domnul maior Ciocirdel că ai acționat numai din dorința de-a da în vileag o fraudă... Da' piuă una-alta, am o treabă pentru tine. (*Îi arată caseta luată de la Corban.*) Ai putea să ne-o deschizi?
- FURNARACHIIS** (*privește cînd la casetă, cînd la Apostolescu, apoi spune, disprețuitor*): Don' comisar, am impresia că faceți mușto de meseria mea! Păi, ce, eu is om de pușculițe? N-am mai deschis d-astea de pe vremea cînd făceam pipi-n pat. Cînd oți avea ceva serios, cu blindaj de peste 30 de milimetri, vă stau la dispoziție... Da' la așa ceva, pas! Ve-deți de altu'... Eu nu-mi stric reputația... Asta-i treabă de găinar...
- SIMIONESCUL** (*către Apostolescu, disprețuitor*): Ce fanfaron!... Nici cu nitroglicerină n-ar fi în stare s-o deschidă...
- FURNARACHIIS** (*indignat*): Cine, eu?! Don' comisar, dați-mi o agrafă de birou! (*După ce o primește și descuie.*) Don' comisar, să-i spuneți lui don' Simionescu că nu m-a pîcălit, deoarece, oricum, tot nu v-aș fi lăsat eu pe dumneavoastră.
- APOSTOLESCU** (*îi face semn subofiterului să-l ia pe Furnărachiis și spune*): Dacă-ți vedeați de treabă, ce lîcîtuș bun ar fi ieșit din tine... (*Cu regret.*) În sfîrșit, fiecare-și urmează calea... În orice caz, eu fîi mulțumesc și... din simpatie, nu-ți spun la revedere! (*După plecarea subofiterului, deschide capacul casetei și scoate diferite obiecte: stilouri, brichete, ceasornice, inele, bijuterii etc.*)
- SIMIONESCUL** (*privind obiectele puse pe masă*): Aveni intenția să concurezi „Consignația”?
- CORBAN** (*care pînă atunci privise cu indiferență pe cei din jurul său*): Există vreo lege care mă oprește să colecționez ce-mi place?
- APOSTOLESCU**: Nu, o astfel de lege nu există... Oricine poate colecționa orice și oricît, începînd de la scobitori uzate și terminînd cu tablouri originale, de-alde *Mona Lisa*. Bineînțeles, cu condiția să nu le fi obținut oricum... adică ilicit, cum e cazul dumatile.
- CORBAN** (*îgnit*): Ce vreți să spuneți cu asta?!... (*Insolent.*) Aveți impresia că mă puteți înfunda prin simple afirmații?
- APOSTOLESCU**: Nu te neliniști, domnule Corban, noi n-arestăm fără probe de vinovăție... Și, pentru că te văd atît de nerăbdător, fîi aduc la cunoștință că ai fost arestat sub acuzația de ucidere a familiei doctorului Iordache și a inginerului Marcu...
- CORBAN** (*uluit*): Vă țineți de glume, tovarășe căpitan?
- APOSTOLESCU**: Glumesc numai cu prietenii... Și, pentru că veni vorba, te rog să nu-mi mai spui „tovarăș”... (*Pare stîngherit.*) Știi, s-ar putea crea o confuzie la care nu fîn, doar n-am ucis înpreună...
- CORBAN**: Protestez! Eu sînt un cetățean onest, care a ajutat întotdeauna autoritățile la prinderea răufăcătorilor aciuți în pădure...
- APOSTOLESCU**: Aceasta a și fost cauza pentru care nu te-am arestat din prima zi. Am fost indus în eroare de niște certificate verbale de bună purtare.
- CORBAN** (*sarcastic*): S-ar părea că sînteți dominat de-o idee fixă, tovarășe căpitan...
- APOSTOLESCU**: Repet, prefer să-mi spui: domnule căpitan!
- CORBAN** (*obraznic*): Bine, fie... da' probe aveți?
- APOSTOLESCU** (*părînd că nu l-a auzit*): După ce familia Iordache a intrat în restaurant, și i-ni remarcant, te-ai hotărît să te ocupi de ei. Cînd au chemat chelnerul pentru nota de plată, ai ieșit și i-ni agteptat. După ce-au părăsit localul, i-ai urmărit și i-ni ucis...
- CORBAN** (*ironic*): Povestea e foarte interesantă, dar nu mi-ai spus de ce i-am ucis... De ce tocmai această familie și nu alta?
- APOSTOLESCU** (*necăjit*): Nenorocirea acestei familii a fost provocată de faptul că victima Sergiu Iordache nu purta verighetă... Acest amănunt te-a făcut să crezi că ai de-a face cu o pereche pusă pe escapade. Și, ceea ce era mai important, că numai unul dintre ei era căsătorit, mă refer la femeie. Ultimul element a fost determinant, deoarece un soț găsit într-o situație echivocă arareori poate rezista presiunii unui șantaj... (*Face o pauză pentru a-și aprinde o țigară.*)
- CORBAN** (*batjocoritor*): De ce v-ați oprit? Povestea-i foarte palpitantă...
- APOSTOLESCU** (*schitează un zîmbet acru și continuă*): ...I-ai urmărit pînă ce Iordache, probabil, și-a îmbrățișat soția. Ai ieșit din locul de unde-i pindeai, le-ai cerut actele și i-ai lăsat să înțeleagă că, în anumite condiții, s-ar putea să uiți întîmplarea. Iordache, cum era și firesc, s-a înfuriat și te-a lovit... Atunci, ai scos pistolul și i-ai împușcat...
- CORBAN** (*sarcastic*): Ați omis cea de-a treia victimă, parcă Marcu se numea...
- APOSTOLESCU**: Auzind zgomotul disputei, a coborît din mașină și a venit să vadă ce se petrece. Astfel, te-ai trezit cu un martor la fărâdelegea pe care ai comis-o și, pentru a nu putea fi tras la răspundere, l-ai suprimat...
- CORBAN**: Baliverne! Nu mă veți putea înfunda cu prezumții...
- APOSTOLESCU** (*cu tristețe*): Nu, domnule Corban... nu te-am arestat pe simple presupuneri, ci bazat pe probe materiale...
- CORBAN** (*batjocoritor*): Oare...?
- APOSTOLESCU**: La prima audiere, ai susținut că, în drum spre casă, ai văzut un

- taximetru venind dinspre pădure. Așa este?
- CORBAN : Această-i adevărul !
- APOSTOLESCU : Știu. Numai că taximetru a plecat din dosul Grădinii zoologice la ora șase fără zecă, nu la cinci și jumătate, cum ai susținut dumneata...
- CORBAN (*govănd*) : Poate... poate că m-am înșelat asupra orei... În definitiv, de ce acordați importanță acestui amănunt?
- APOSTOLESCU : Deoarece acest „amănunt” demonstrează, în mod indubitabil, că în jurul orei șase nu te aflai la dumneata acasă, ci în preajma locului unde s-a consumat drama !
- CORBAN (*batjocoritor*) : Da' aveți o imaginație...
- APOSTOLESCU (*cu asprime*) : Te rog să nu mă mai întrerupi până nu-ți dau cuvântul ! (*Din nou cu voce liniștită.*) Deocăbit de faptul că astfel am stabilit ora când te-ai aflat pe alee, acuzația de omucidere se coroborează și cu singele descoperit pe inelul lui lordache... (*Arată cu degetul spre lucoplastul de pe bătăie acuzatului.*)
- CORBAN : Da' ce, domnule căpitan, numai un cîine-i scurt de coadă?... Există milioane de oameni care au aceeași grupă de sînge !
- APOSTOLESCU : Este adevărat ce spui... Dar, prin coroborare cu celelalte elemente, și ea a devenit probă de sine stătătoare. (*Arătînd spre caseta de pe biroul său.*) De cît timp te ocupi de treaba asta murdară ?
- CORBAN : Nu înțeleg ! Ce vrei să spunei ?
- APOSTOLESCU (*aspru*) : Te-am întrebat de cînd te ocupi cu jefuirea și șantajarea perechilor de îndrăgostiți ? !
- CORBAN : Nu-i adevărat... le-am cumpărat...
- APOSTOLESCU (*întrerupîndu-l*) : Renunță la apărarea asta stupidă ! E evident, le-ai obținut prin constrîngerea perechilor găsite în situații ambigue !
- CORBAN (*prăbușit în fotoliu, neconvîngător*) : Nu... nu-i adevărat...
- APOSTOLESCU : Bine, dacă-ți menții poziția, s-o luăm altfel. Indică-mi persoanele de la care ai cumpărat obiectele astea. (*Arată spre lucrurile scoase din casetă.*)
- CORBAN (*vlăguit*) : Nu-mi amintesc... Le-am cumpărat mai de mult...
- APOSTOLESCU (*întrerupîndu-l*) : Fleacuri ! Mărturisești ?
- CORBAN (*care între timp plecase capul, protestează*) : Dar... sînt nevinovat ! N-am ce mărturisi...
- APOSTOLESCU (*disprețuitor*) : Să n-ai impresia că, organizîndu-ți apărarea pe sistemul nonculpabilității, vei beneficia de principiul „dubiile sînt întotdeauna în favoarea acuzatului” ! Atît aceste fărădelegi (*arată spre caseta de pe birou*), cît și triplul asasinat, comis cu premeditare, îți vor asigura, în mod indubitabil, pedeapsa capitală !...
- CORBAN (*protestează, înspăimîntat*) : Nu-i adevărat !... N-am ucis eu... Vă spun ade-
- vărul... N-am ucis pe nimeni... Zău, vă rog să mă credeți... Vă spun tot ce do-riți... N-am nici o legătură cu omorirea victimelor... Recunosc că i-am urmărit pe soții lordache și am încercat să-i șantajeze, da' nu i-am ucis eu...
- APOSTOLESCU : Oprește-te ! Nu așa... Ia-o de la început !
- CORBAN (*distrus, își prinde capul între mîini*) : Totul s-a întîmplat așa cum ați spus dumneavoastră... Folosindu-mă de metoda mea, am încercat să-i intimidez... însă m-am trezit luat la bătaie. Dîndu-mi seama că pot să ajung și la miliție, am preferat să dispar. Impușcăturile le-am auzit după vreo cinci minute, dar nu le-am acordat nici o atenție. Abia a doua zi, cînd am aflat despre victime, am înțeles rostul lor...
- SIMIONESCU : Dacă erai nevinovat, de ce n-ai relatat pînă acum acest aspect ?
- CORBAN : M-am temut că veți face o legătură între prezența mea în preajma victimelor și... și ciubucurile după care umblam.
- APOSTOLESCU : În timp ce așteptai ieșirea familiei lordache din restaurant, ai văzut pe cineva trecînd spre pădure ?
- CORBAN : Da. Mai înții a trecut o Skodă, urmată de un taximetru — acela de care v-am mai vorbit — și, după ele, o Dacia-1300 albă. Ultima, însă, de îndată ce a ajuns lângă Grădina zoologică, a venit înapoi, în marșarier, și s-a parcat lângă restaurant.
- SIMIONESCU : Ce-a făcut conducătorul autoturismului după ce și-a parcat mașina ?
- CORBAN : Nu știu. După ce a oprit și a coborît, nu i-am mai acordat nici o atenție...
- APOSTOLESCU : Ai putea să-i faci o descriere ?
- CORBAN (*incurcat*) : Eu știu... ? L-am pri-vit numai fugar... Tot ce pot să vă spun este că... (*Dă citeva senualmente care-l amintesc vag pe Marin Modoran.*)
- APOSTOLESCU (*ridicînd receptorul telefonice*) : Alo, arestul ?... La camera 208 aveți un „client”. Vă rog să trimiteți pe cineva după el.
- (*Se deschide ușa și intră subofiterul.*)
- SUBOFITERUL : Să trăiți, tovarășe căpitan...
- APOSTOLESCU (*arătînd spre Corban*) : Domnul rămîne la noi. Deocădată, sub învinuirea de practicare a șantajului... In-criminarea definitivă va fi făcută ulte-rior, după ce-i vom examina mai înde-aproape activitatea.
- SIMIONESCU (*după ce rămîn singuri*) : Nu-i implicat în omoruri ?
- APOSTOLESCU (*preocupat*) : Nu știu... încă nu pot să-mi dau seama. În orice caz, n-ar strica dacă am încerca să-l depistăm pe domnul care s-a plimbat cu o „Da-cia” pe acolo.

SIMIONESCU : Admițând că n-a încercat să ne deruteze, eu mă gîndesc la un tip care, după semnalmentele furnizate de Corban, aduce — al naibii de mult ! — cu o persoană cunoscută...

APOSTOLESCU (*brusc atent*) : Adică ?

SIMIONESCU : Adică... (*Nu se aude numele, deoarece intră subofiterul în birou și rămîne în poziție de drepți.*)

APOSTOLESCU (*surprins, scoate un șuierat printre buze*) : Asta-i bună !... (*Neîncrezător.*) Are o Dacie-1300 ?

SIMIONESCU : Da... și e un pic albă.

APOSTOLESCU (*se ridică și începe să se plimbe îngîndurat prin birou. Cîteva secunde mai târziu se oprește și spune*) : Auzi, Dane... Dacă miliția ar institui un premiu pentru cel mai agambu anchetator, n-aș avea emoții c-ar putea fi decernat altuia... Oricîte pile ar avea... (*Își amintește de prezența subofiterului.*) Ce-i ?

SUBOFITERUL : Tovarășul colonel vă roagă să veniți la dînsul.

APOSTOLESCU (*către Simionescu*) : Probabil că dorește să cunoască stadiul anchetei. Pînă-mi prezintă raportul, du-te-n trap sălțat și adu-l aici !

Scena 12

În timp ce Apostolescu stă la biroul lui și răsfoiește un dosar, intră Simionescu și Modoran.

MODORAN (*cu imputare*) : Ce s-a întîmplat, tovarășe căpitan ? De ce atîta zor să vin aici ? Arde pe undeva ?

APOSTOLESCU : Vă rog să luați loc și, totodată, să mă scuzați dacă v-am deranjat...

SIMIONESCU (*În timp ce Apostolescu și Modoran își ocupă scaunele*) : Tovarășe căpitan, vă rog să-mi permiteți să mă duc la bufet și să comand cafele.

APOSTOLESCU (*după ce-l privește cu surprindere*) : Bine, du-te. (*În timp ce Simionescu iese din birou, se adresează lui Modoran.*) Conform unui vechi principiu al rutinei polițienești, trebuia să vă întreb cum v-ați petrecut timpul luni după-amiază, în jurul orei șase, și am omis...

MODORAN (*supărat*) : Și, treaba asta nu putea să aștepte pînă mîine ? ! Trebuia să mă aduceți pe sus, ca pe un infractor ? Să las o doamnă, cu care aveam rendez-vous, să mă aștepte ca o caraghioasă, în stradă... ?

APOSTOLESCU : Dacă așa stau lucrurile, îmi pare rău. Eu i-am spus colegului meu să vă ronge să treceți pe-aici cînd aveți

timp, nu așa... Da', în sfîrșit, dacă tot ați venit, să ne scîpăm și de formalitatea amînită.

MODORAN : Nimic mai simplu. Luni, la terminarea programului, am plecat la Buzău, într-o delegație, și am rămas acolo pînă ieri, cînd, înapoiindu-mă la serviciu, colegii m-au spus să iau legătura cu dumneavoastră.

APOSTOLESCU : La ce oră ați ajuns la Buzău ?

MODORAN : Cu aproximație, pe la ora șase.

APOSTOLESCU : Cu ce persoane v-ați văzut cînd ați ajuns acolo ?

MODORAN : Exceptînd-o pe amica mea, la care am și înnoptat, pînă marți dimineața, cînd m-am prezentat la întreprinderea unde fusesem trimis, n-am întîlnit pe nimeni...

APOSTOLESCU : Vă rog să ne spuneți numele și adresa acestei doamne.

MODORAN (*clătînd din cap*) : Îmi pare rău, dar nu pot să vă satisfac curiozitatea... E o femeie măritată și nu vreau să o compromit.

APOSTOLESCU : Vă asigur că vom proceda cu tot tactul cuvenit situației.

MODORAN (*făcînd un gest de regret*) : Nu pot să-mi asumăm astfel de risc.

APOSTOLESCU : Perseverînd în discreția dumneavoastră, mă obligați să constat că n-aveți alibi pentru momentul uciderei lui Marcu.

MODORAN (*surprins*) : Și, ce importanță atribuiți acestui fapt ? Doar nu mă suspectați și pe mine !

APOSTOLESCU : E o ipoteză pe care n-ar trebui s-o excludeți.

MODORAN (*sarcastic, în timp ce intră Simionescu*) : Ei, asta-i bună ! Constat, spre surprinderea mea, că vă place umorul negru...

SIMIONESCU (*întrerupîndu-l, spune degajat*) : Apropo de negru, bufetul era închis și... și nu-i rost de cafea. Dar, în compensație, vă pot trata cu niște țigări foarte bune... (*Întinde un pachet de țigări americane spre Modoran.*) Serviți-vă. Nu vă codiți... Doar sînt țigările dumneavoastră...

MODORAN (*contrariat*) : Da' cum au ajuns la dumneavoastră ?

SIMIONESCU (*către Apostolescu, cu nepăsare*) : Cînd l-am anunțat că-i invitatul nostru, tocmai voia să plece de-acasă și a insistat să mă sui în mașina dînsului, argumentînd că mai avea niște drumuri de făcut, iar cînd am ajuns aici, după ce a încuiat mașina și am pornit spre intrare, s-a răzgîndit și s-a întors din drum pentru a viri un pachet de țigări americane în buzunarul portierei...

MODORAN (*enervat*) : E interzis să-mi las țigările unde-mi place ? !

SIMIONESCU (*fără să pară că l-a auzit*) : Adăugînd la această amnezie și faptul că domnul Modoran și-a încuiat mașina cu o grijă pentru care l-ar fi putut invidia

chiar și paznicul bijuteriilor Coroanei engleze...

APOSTOLESCU (*nerăbdător*): Scurtează-o. Dane.

SIMIONESCU (*imperturbabil*): Bine, pe scurt, nu mi-a plăcut manevra și, zicînd că mă duc la bufet după cafele, am descuiat nițel mașina...

MODORAN (*ridicîndu-se infuriat de pe scaun*): Cum îți-ai permis să-mi umbli-n mașină ?!

APOSTOLESCU (*amuzat*): Ai apelat la serviciile lui Gică Gură-de-Lup ?

SIMIONESCU: Bineînțeles... (*Pătrînd că și-a amintit ceva.*) Da' sîi știu că și Gică e o podoabă, un profitor de minna-ntii ! După ce-a dat cu ochii de pachet, nu s-a lăsat pînă nu m-a tapat de-o țigară. Și, după ce l-am servit, crezi că a fost mulțumit ? Aș ! Un tip meschin. A început să facă gălgăie că-i dau țigări înjumătățite... Ca și cum calu' de dar...

APOSTOLESCU (*grăbit*): Dă-mi pachetul ! (*După ce-l primește, scoate țigările, scurta-te, și, răsturnînd pachetul, lasă să cadă pe masă o rolă de film pe care începe s-o examineze.*)

SIMIONESCU: Și cu am încercat, da', așa, numai cu ochii, nu se distinge nimic... De aceea, cu curiozitatea mea proverbială, de adolescentă curmînte, i-am rugat pe băieții de la criminalistică să mi-l proiecteze...

APOSTOLESCU (*nerăbdător*): Ce conține ?

SIMIONESCU (*cu regret*): Eu speram că o să-mi elăseze ochii cu nisaiva femeii frumoase și îmbrăcate ca Eva pe vremea cînd era în schema raiului... Cînd colo : apă de ploaie ! Spre deziluzia mea, pe pînză s-au proiectat niște chestii banale, fără importanță... ca să nu spun date de spionaj militar...

MODORAN (*izbucnește*): Asta-i provocare ! Sînteți incapabili să descoperiți adevărul criminal și aruncați vina pe un om cînstit !

SIMIONESCU (*lovindu-și fruntea cu mina*): Fir-ar să fie !... Nu, așa nu mai merge... trebuie neapărat să mă duc la doamna Aslan pentru un tratament cu Gerovital... (*Scoate dintr-un buzunar o pungă de plastic, prin care se vede un pistol.*) Era sîi uit e-am găsit chestia asta ascunsă sub scaunul șoferului... Știi, șefu', băieții de la balistică susțin că-i arma crimei...

APOSTOLESCU (*privind spre Modoran*): Acum, ce mai aveți de spus ?

MODORAN (*indignat*): Ce-am spus și pînă acum. Vă pretați la o mascaradă care nu vă face onoare !

APOSTOLESCU: Dane, ai dus arma și la serviciul dactiloscopie ?... (*Zîmbînd.*) Sau ai uitat ?

SIMIONESCU (*ofensat*): Cum o să uit ? !... Adică, puteam... da' n-am uitat !

APOSTOLESCU (*către Modoran*): Întrucît nu mai există nici un dubiu că aceasta e arma crimei, credeți că mai este nece-

sar să vă comparăm amprentele cu cele de pe armă pentru a demonstra că dumneavoastră ați minuit-o ?

MODORAN (*bravînd*): Nu, domnule ! Eu joc fair... știu să și pierd.

SIMIONESCU (*batjocoritor*): Nu, că ești grozav, domnule ! Zi, ucizi, în mod josnic, trei oameni și apoi susții că joci cînstit, fair...

APOSTOLESCU: Vă ascult, domnule Modoran.

MODORAN: Toată povestea a început luni, cînd l-am întîlnit pe Marcu în oraș și l-am adus cu mașina la serviciu.

APOSTOLESCU: La ce oră s-a întîmplat asta ?

MODORAN: Pe la ora unu, cînd mă întorceam de la o ședință. Încercătura a început din momentul în care, datorită unei asemănări nenorocite, a plecat cu servieta mea. Nu mi-am dat seama de această greșală decît o oră mai tîrziu, cînd a dat buzna în biroul meu și mi-a cerut să-i explic de unde am documentele găsite în serviciu. Și-a găsit cine să-mi facă morală ? ! Tocmai el, un aiurit și un afe-meiat...

APOSTOLESCU (*cu capul plecat, alegîndu-și o țigară din pachetul său*): Știi, urmare a profesiei mele, care mă obligă adesea să scormonesc dedesubturile nu tocmai curate ale semenilor mei, am ajuns la concluzia că oameni neprihăniți, în înțelesul biblic al cuvîntului, nu există. Da', cu toate defectele lor, omenești, dealfel, construiesc virtos o societate nouă și... și urase cîmplit trădătorii de patrie !

MODORAN (*cu superioritate*): Pentru că sînt o gloată de proști !

APOSTOLESCU (*încruntat*): Continuați-vă relatarea.

MODORAN: Pentru a cîștiga timp, i-am explicat că, după ce-am terminat ședința de la minister, la care participase și directorul nostru, acesta mi-a dat situațiile respective și mi-a cerut să le în la mine... așa că nu le cunosc conținutul...

APOSTOLESCU: Cum a reneționat ?

MODORAN: Nu m-a crezut, dar, întrucît directorul lipsea, a trebuit să-și amîne discuția cu el pentru a doua zi.

APOSTOLESCU: Documentele au rămas la Marcu ?

MODORAN: Da, și trebuia să le recuperez urgent. În consecință, am început să-l urmăresc cu mașina. Astfel, vîzînd că o ia pe Pușa cu el și se îndreaptă spre șosea, am hotărît să-i împuşc pe amîndoi și să regizez o sinucidere de conveniență...

SIMIONESCU: Dar a trebuit să renunți la această înscenare, deoarece ai constatat că mai există un arînărilor !

MODORAN: Exact. La început am crezut că sînt filat de Securitate, apoi l-am recunoscut pe soțul Pușei. Mi-am continuat urmărirea, sperînd că poate fi va ucide încornoratul, da' a fost prea laș...

APOSTOLESCU : Cunoaștem ! Relatați-ne ce s-a întâmplat după plecarea soților Nicolae.

MODORAN : Am început să mă apropiu tiptil de mașină. Îmi schimbasesm planul. Trebuia să rezultă că l-a împușcat Pușa. În timp ce Marcu stătea cu fruntea pe volan, am virat mina prin fereastra portierei din dreapta și-am tras... Dar am avut ghinion. N-a luat arma foc.

SIMIONESCU : Cartușul ?

MODORAN (cu necaz) : Da, era alterat...

APOSTOLESCU : Iar Marcu, văzindu-vă, a încercat să scape prin fugă.

MODORAN : Da. Profitând de faptul că manevram pistolul pentru a extrage nenorocitul ăla de cartuș, a încercat să dispară-n pădure...

SIMIONESCU : Da' l-ai ajuns la liziera celeilalte alei și ți-ai atins scopul.

MODORAN (insolent) : Eh !... Cînd ești un bun ochitor, nu-i o problemă.

APOSTOLESCU : Cu perechea Iordache, cum a fost ?

MODORAN : Cum să fie ?... După ce l-am achitat pe Marcu, m-am trezit cu cei doi privind-mă ca pe un ceram panoramic. N-aveam de ales... I-am trimis după fostu-mi coleg. Astfel, nu mi-a mai rămas decît să-mi recuperez mapa din mașina lui Marcu și să dispar... Asta am și făcut !

APOSTOLESCU : Unde-i mapa cu documente ?

MODORAN (arată spre filmul de pe birou) : După ce le-am fotografiat, le-am înapoiat celui care mi le dăduse. Cînd a venit dînsul (arată spre Simionescu), tocmăi vroiam să duc filmul legăturii mele...

APOSTOLESCU (cu silă) : Destul ! (Trage telefonul lîngă el și formează un număr.) Alo, Securitatea ? Vă rog, cu tovarășul colonel Dumitraș ... Să trăiți, tovarășe colonel ! ... Da, eu sînt ... Într-adevăr, iar am un client pentru dumneavoastră. Am înțeles... Să trăiți !

SIMIONESCU (preluînd receptorul) : Alo, arestul ? ... Vîno să ieși în primire un infractor pentru arestul preventiv.

APOSTOLESCU : Cu Pușa Nicolae, ce-ați avut ?

MODORAN : Luni-senră, cînd m-am înapoiat acasă, pentru a fotografia documentele, mi-a dat telefon și m-a întrebat de ce era Georgică atît de pornit împotriva ei și mi-a cerut să-l conving să se împace cu ea. Atunci, fără să-mi dau seama, i-am spus că și eu mine a avut o discuție...

SIMIONESCU : Deci, pe de o parte ți-a spulberat alibiul cu plecarea la Buzău, iar pe de alta, știa că între dumneata și Marcu avusesse loc o dispută.

MODORAN : Intocmai. De aceea, la prima noastră discuție, am încercat să vă îndepărtez de ea. Dîndu-mi seama că n-am reușit, am purces la suprimarea ei, pentru a o împiedica să vă vorbească. Am neis-o ?

APOSTOLESCU : Veți afla la timpul potrivit.

MODORAN : Dealtfel, n-are nici o importanță... În schimb, aș vrea să vă rog să-mi spuneți cum ați reușit să mă depistați...

APOSTOLESCU : V-a demascat dorința dumneavoastră de a ni-l oferi pe soțul Pușei drept criminal posibil.

MODORAN (mirat) : Nu înțeleg.

APOSTOLESCU : E simplu. Pe de o parte, Teodor Nicolae a declarat că nu-l cunoștea pe Marcu și, deci, n-ar fi avut cum să-l amenințe la telefon ; iar Pușa, la rîndu-i, ne-a asigurat că victima n-a făcut nici o referire la această convorbire...

SIMIONESCU (văzînd că Modoran nu pare să fi priceput, continuă) : Dacă Marcu ar fi primit, într-adevăr, un telefon de la Nicolae, era imposibil să nu-și înștiințeze amanta... Și, cum n-a făcut-o, a devenit clar că amenințarea pe care ai atribuit-o lui Nicolae era imaginară.

MODORAN : Bine. Da' de la această remarcă și pînă la dibuirea mea...

APOSTOLESCU : Drumul a fost scurt. Dacă amenințarea s-a dovedit a fi nereală, în ciuda faptului că prezența lui Nicolae la locul crimei era probată, a apărut o întrebare firească : cum a intuit domnul Modoran prezența sotului înșelat în pădurea Băneasa ? Răspunsul a venit singur : ați fost și dumneavoastră de față !

SUBOFITERUL (intrînd în birou) : Să trăiți...

APOSTOLESCU (fără să-l mai asculte pe subofiter, zicîndu-se de pe scaun și-l împiedică pe Modoran să-și muște reverul hainei) : Nu-mi plac minunile, domnule Modoran ! (Scoate din reverul hainei o capsulă și-o aruncă pe birou.)

SIMIONESCU (examinînd-o) : Aha !... Unora le place jazzul, iar altora, cianura...

APOSTOLESCU (arătînd spre Modoran) : Dînsul rămîne la noi...

SIMIONESCU : Și, întrucît este un musafir prețios, să-i repartizați „une chambre séparée”. De asemenea, pentru a se simți cît mai comod, lipsiți-l de cravată, curea și șireturi.

APOSTOLESCU (după ce rămîn singuri, degustat) : Simt că m-apucă greața... Hai să respirăm puțin aer curat, afară... printre oameni...

CORTINA